

รายงานการวิจัย
ศึกษาการทารุณกรรมทางเพศเด็กจากหนังสือพิมพ์รายวันไทย
Study of Child Sexual Abuse from Thai Daily Newspapers

สงวน ธานี ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)

ISBN 974-546-896-7

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบรายได้ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปี 2542

สถานที่พิมพ์ : คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ปีที่พิมพ์ : 2544

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง ศึกษาการทารุณกรรมทางเพศเด็กจากหนังสือพิมพ์รายวันไทย ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก งบรายได้ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีงบประมาณ 2542 และสถานที่ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณหน่วยราชการดังกล่าวมา ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการศึกษาจะนำมาซึ่งแนวทางในการวางแผนป้องกันและแก้ไขปัญหาการทารุณกรรมทางเพศในเด็กต่อไป

นางสาวสงวน ธาณี

กันยายน 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับสถานการณ์การทารุณกรรมทางเพศเด็กที่รายงานในหนังสือพิมพ์รายวันไทย ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าวจากหนังสือพิมพ์รายวันไทย 1 ฉบับคือหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ตั้งแต่ฉบับวันที่ 1 มกราคม 2541 ถึง ฉบับวันที่ 31 ธันวาคม 2541 รวม 365 ฉบับ ได้ข่าวเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กจำนวน 82 ข่าว ผลการวิเคราะห์เนื้อหาสรุปได้ดังนี้

1. ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศทั้งหมดเป็นผู้ชาย ช่วงอายุที่พบมากที่สุดคือ 31-40 ปี
2. ผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็นเด็กหญิง ช่วงอายุที่พบมากที่สุดคือ 13-16 ปี
3. สถานที่เกิดเหตุการทารุณกรรมทางเพศ ส่วนใหญ่พบว่าเป็นนอกบ้านของผู้ถูกทารุณกรรม ส่วนใหญ่เหตุเกิดในบ้านของผู้กระทำทารุณกรรม
4. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมและผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่คือ เป็นคนที่รู้จักกับเด็ก โดยเป็นเพื่อนบ้านและคนรู้จักกับพ่อแม่มากที่สุด
5. อัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศกับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่ เป็นหนึ่งต่อหนึ่ง คือ มีผู้กระทำทารุณกรรม 1 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน

Abstract

The purpose of this research was to survey incidents of child abuse that depicted on daily newspapers in Thailand. A major newspaper, Thairath, was selected to represent the incidents of child abuse. Three hundred and sixty five documents from January 1st 1998 to December 31st 1998 were analyzed using content analysis. Results showed that 82 items contained child abuse files.

The research results are concluded as follows:

1. The abusers of child sexual abuse were men aged 31-40 years old.
2. Majority of child sexual abuse victims was female aged 13-16 years old.
3. Majority of child sexual abuse incidents took place outside's child residents, usually in the abusers' houses.
4. The relationship between children and abusers was familiarity, for example neighbors, and their parental friends.
5. The ratio of the child and the abuser was one by one.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	3
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	4
คำจำกัดความ	4
อุบัติการณ์	5
ลักษณะของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก	7
ลักษณะของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ	10
ปัจจัยเสี่ยงของการถูกทารุณกรรมทางเพศ	12
รูปแบบการกระทำทารุณกรรมทางเพศ	13
สาเหตุ	14
อาการแสดง	17
ผลกระทบของการถูกทารุณกรรมทางเพศ	18
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลกระทบของการถูกทารุณกรรมทางเพศ	22
การช่วยเหลือ และการป้องกัน	24
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	30
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	30
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	30

การหาคุณภาพของเครื่องมือ	31
การเก็บรวบรวมข้อมูล	31
การวิเคราะห์ข้อมูล	31
บทที่ 4 ผลการวิจัย	32
ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากรของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก	32
ส่วนที่ 2 ลักษณะทางประชากรของผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ	33
ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ	34
ส่วนที่ 4 สถานที่เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศ	35
ส่วนที่ 5 จำนวนข่าวและอัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศกับ ผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ	36
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	37
เอกสารอ้างอิง	43
ภาคผนวก	47
เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล	48
ประวัติผู้วิจัย	49

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของผู้กระทำทารุณกรรม จำแนกตามเพศ และอายุ	32
ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ จำแนกตามเพศ และอายุ	33
ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและ ผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ	34
ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของสถานที่เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศ	35
ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของจำนวนข่าว และอัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรม ทางเพศกับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ	36

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญและมีค่ายิ่งสำหรับการพัฒนาประเทศในอนาคต เด็กที่เติบโตขึ้นมาด้วยความรัก ความอบอุ่น ย่อมได้รับโอกาสที่จะมีพัฒนาการในแต่ละช่วงวัยของชีวิตได้อย่างเหมาะสม แต่ในสภาพปัจจุบันสังคมเจริญเติบโตขึ้นเฉพาะทางวัตถุ แต่สภาพจิตใจไม่ได้รับการพัฒนาตามไปด้วย ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่ส่อไปในทางเพศ เช่น สถานะเชิงรัศมี สถานะบริการ ภาพยนตร์ และวิดีโอลามกแพร่กระจายและมีอยู่โดยทั่วไป โดยขาดการตรวจตราดูแลและเอาใจริงอย่างเข้มงวดกวดขัน กอปรกับปัญหาความตึงเครียดด้านเศรษฐกิจ ทำให้เกิดปัญหาการทารุณกรรมทางเพศ หรือการข่มขืนกระทำชำเราเพิ่มมากขึ้น

การทารุณกรรมทางเพศเด็ก (Child Sexual Abuse) หมายถึง การกระทำในด้านกิจกรรมทางเพศต่อเด็กที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี เช่นการเปลือย การใช้นิ้วมือสัมผัส การมีเพศสัมพันธ์ การลวนลามและการข่มขืนกระทำชำเรา รวมถึงการหลอกล่อหรือให้สินบนเพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก โดยที่เด็กยังไม่เข้าใจดี หรือไม่อาจปฏิเสธได้ การทารุณกรรมทางเพศเด็กนี้จัดอยู่ในกลุ่มปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็ก (child abuse) ที่รุนแรงที่สุด (โยเซฟ ชื่อเฟียรทำ, 2541) ซึ่งเป็นอาชญากรรมทางเพศที่จัดว่าเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญของประเทศ ที่ยังไม่สามารถแก้ไขได้ และนับวันจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากสถิติข้อมูลศูนย์ข้อมูลข้อสนเทศ กรมตำรวจ(2538) พบว่าในปี 2533 เกิดคดีอาญาเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อชีวิต ร่างกาย และเพศทั่วประเทศ จำนวน 24,052 ราย ในจำนวนนี้เป็นคดีข่มขืน 2,514 ราย หรือร้อยละ 10.5 นอกจากนี้ยังเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2534-2538 เป็น 2,548, 2,743, 3,370, 3,642 และ 3,754 รายตามลำดับ จากสถิตินี้ไม่ปรากฏรายงานเกี่ยวกับอายุหรือสถานภาพของผู้ถูกข่มขืนแต่อย่างไร และจากข้อมูลของศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ซึ่งให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกละเมิดสิทธิในรูปแบบต่างๆ มีรายงานสถิติการช่วยเหลือเด็กอายุต่ำกว่า 17 ปีที่ถูกละเมิดสิทธิตั้งแต่ พ.ศ.2524-2540 มีจำนวน 3,447 ราย โดยพบการล่วงเกินทางเพศทั้งหมด 841 ราย เป็นสถิติที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี ในช่วงปี 2524-2530 มีกรณีเด็กถูกล่วงเกินทางเพศ 220 ราย ส่วนช่วงปี 2531-2535 มีจำนวน 242 ราย และในช่วงปี 2536-2540 มีจำนวนทั้งสิ้น 379 ราย ส่วนข้อมูลของโรงพยาบาลตำรวจในปี 2530 พบว่ามีเด็กอายุ 1-4 ปีถูกข่มขืนจำนวน 9 ราย อายุ 5-9 ปี จำนวน 27 ราย อายุ 20-24 ปี จำนวน 100 ราย รวมทั้งสิ้น

จำนวน 136 ราย (สำนักคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2533) จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นว่า การทำทารุณกรรมทางเพศเด็กมีจำนวนและความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ก่อให้เกิดผลกระทบหลายด้านทั้งกับตัวเด็ก ครอบครัวและสังคม ซึ่งจะส่งผลยาวนานในทุกด้านโดยเฉพาะต่อตัวเด็ก จะมีผลต่อการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์และจิตใจ และอาจเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่มีคุณภาพต่อไป ผลกระทบทางด้านร่างกายเช่น ทำให้เด็กมีอาการบาดเจ็บทางด้านร่างกาย เกิดบาดแผล เกิดการติดเชื้อหรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ บางรายอาจตั้งครภ์หรือร่างกายพิการ หรืออาจรุนแรงจนเสียชีวิต ผลกระทบด้านอารมณ์และจิตใจเช่น กลายเป็นคนเงียบขี้นิม มีความวิตกกังวลสูง หงุดหงิด อาจฝันร้าย นอนไม่หลับ หรือยังมีอาการตื่นตระหนกอยู่อย่างมาก กลัว รู้สึกว่าตนเองต้องเผชิญกับเหตุการณ์แบบนั้นอีก กลายเป็นความผิดปกติของจิตใจหรือบาดแผลทางใจ ทำให้เกิดปัญหาในการปรับตัว ปัญหาการเรียน ส่งผลถึงพัฒนาการทางบุคลิกภาพ อาจเกิดความผิดปกติในด้านพฤติกรรมทางเพศ เช่น มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัย เนื่องจากถูกกระตุ้นจากการทารุณกรรมทางเพศตั้งแต่วัยเด็ก เกิดการเบี่ยงเบนทางเพศ สำนอนทางเพศหรือกลายเป็นคนเก็บกดทางเพศ เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ไม่สามารถมีชีวิตทางเพศที่เป็นปกติได้ (ภาวิณี อ่อนนาค 2538) นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อก่อให้เกิดปัญหาในครอบครัวและในสังคมโดยส่วนรวมด้วย

จากการศึกษาเรื่องการทำทารุณกรรมทางเพศเด็กในสังคมไทย จากบทความ งานวิจัยและเอกสารต่างๆพบว่า บันทึก หนังสือหรือผลงานทางวิชาการต่างๆที่เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กโดยตรงนับว่ามีอยู่น้อย แม้ว่าการทารุณกรรมทางเพศเด็กจะมีมาช้านานแล้วในสังคมไทย และผลกระทบที่เกิดขึ้นก็มีความรุนแรง ดังที่ปรากฏอยู่ตามหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน เช่น ช่มชู้แล้วทำร้ายร่างกาย หรือช่มชู้แล้วฆ่าเพื่อปกปิดร่องรอย เป็นต้น ผู้วิจัยจึงสนใจอยากศึกษาเพื่อรวบรวมรายละเอียดถึงจำนวน อายุ เพศ สถานที่เกิดเหตุ และความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและผู้ทารุณกรรม โดยสนใจศึกษาข้อมูลจากหนังสือพิมพ์รายวันไทย เพื่อจะได้นำข้อมูลไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผน ป้องกัน กำหนดนโยบาย และแก้ไขปัญหาคารุณกรรมทางเพศเด็กต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาถึงจำนวนของการเกิดทารุณกรรมทางเพศเด็ก
2. เพื่อศึกษาถึงอายุของเด็กและอายุของผู้ที่กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก
3. เพื่อศึกษาถึงเพศของเด็กและเพศของผู้ที่กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก
4. เพื่อศึกษาถึงสถานที่ของการเกิดทารุณกรรมทางเพศเด็ก
5. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและผู้ที่กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก

6. เพื่อศึกษาถึงอัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศกับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็กนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะจากข่าวหนังสือพิมพ์รายวันไทย ในระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2541 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2541 เท่านั้น

นิยามศัพท์

การทารุณกรรมทางเพศเด็ก หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะเพศ และความสัมพันธ์ทางเพศต่อเด็กที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี เช่น การเปลือย การสัมผัสอวัยวะเพศภายนอก ในรูปแบบของการกอดรัด ลูบไล้ ฎูดู ถูกใช้ให้สำเร็จความใคร่ ถูกร่วมเพศภายนอก ร่วมเพศทางปาก ทางช่องคลอด หรือทางทวารหนักของเด็ก โดยการลวนลาม การข่มขืนกระทำชำเรา รวมถึงการหลอกล่อหรือให้สินบนเพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก ซึ่งเด็กยังไม่เข้าใจดี หรือไม่อาจปฏิเสธได้

หนังสือพิมพ์รายวันไทย หมายถึง หนังสือพิมพ์รายวันไทยประเภทประชาชนนิยม ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผน ป้องกัน และแก้ไขปัญหาคารุณกรรมทางเพศเด็ก เช่นการควบคุมการเผยแพร่สื่อลามกและสถานบริการด้านกามารมณ์ ส่งเสริมบทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดู ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาจิตใจของสมาชิกในสังคม เป็นต้น
2. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นพื้นฐานการวิจัย เพื่อให้การช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ
3. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เผยแพร่ให้ความรู้แก่ประชาชนในสังคม ให้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาคารุณกรรมทางเพศเด็ก

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็กครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา ประกอบด้วยความรู้ในเรื่อง

คำจำกัดความ

อุบัติการณ์

ลักษณะของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก

ลักษณะของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ

ปัจจัยเสี่ยงของการถูกทารุณกรรมทางเพศ

รูปแบบการกระทำทารุณกรรมทางเพศ

สาเหตุ

อาการแสดง

ผลกระทบของการถูกทารุณกรรมทางเพศ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลกระทบของการถูกทารุณกรรมทางเพศ

การช่วยเหลือ และการป้องกัน

คำจำกัดความ

คำว่าทารุณกรรมทางเพศเด็ก มีนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้คำจำกัดความไว้หลายแง่มุม ดังนี้

Dallos & McLaughlin (1993) หมายถึงการหาประโยชน์หรือความสุขทางเพศกับเด็กหรือวัยรุ่น ซึ่งเด็กนั้นยังต้องพึ่งพาหรือกำลังมีพัฒนาการที่ยังไม่มีวุฒิภาวะ

สมาคมจิตแพทย์แห่งสหรัฐอเมริกา หมายถึงการที่ผู้ใหญ่หรือบุคคลในวัยหนุ่มสาวใช้กำลังในการมีกิจกรรมทางเพศกับเด็ก โดยการสัมผัสในส่วนต่างๆของร่างกาย ตลอดถึงการสัมผัสอวัยวะเพศ รวมถึงการมีกิจกรรมทางปากหรือทางทวารหนัก (American Psychiatric Association (APA), 1994 อ้างใน Zgourides, 1996)

อุมาพร ตังศรีสมบัติ (2536) ให้คำจำกัดความว่า หมายถึงการกระทำใดๆต่อเด็กโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เด็กเป็นเครื่องมือตอบสนองของความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่ โดยที่เด็กยังไม่

เจริญเติบโตถึงวุฒิภาวะพอที่จะเข้าใจการกระทำเหล่านั้น หรือตกลงยินยอมร่วมในการกระทำเหล่านั้นได้

สมภพ เรื่องตระกูล (2542) ให้ความหมายของการประทุษร้ายทางเพศต่อเด็กหมายถึง การที่เด็กถูกประทุษร้ายทางเพศจากบุคคลในครอบครัวหรือคนอื่น

อัมพล สุอำพัน (2540) ให้คำจำกัดความว่า หมายถึงการกระทำในด้านกิจกรรมทางเพศต่อเด็กหรือวัยรุ่นในลักษณะต่างๆ โดยที่เด็กหรือวัยรุ่นไม่มีความยินยอมพร้อมใจต่อการกระทำหรือการล่วงเกินทางเพศนั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่หรือผู้กระทำ ซึ่งในเด็กเล็กอาจไม่มีความเข้าใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง และถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิเด็กและสิทธิทางสังคมของครอบครัว

ศุภย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (2540) ใช้คำว่ากรทำร้ายทางเพศ ซึ่งหมายถึง การเอาเปรียบทางเพศต่อเด็กผู้ที่มีพัฒนาการทางจิตใจที่ยังไม่สามารถเข้าใจหรือปฏิเสธการกระทำนั้นๆ หรือต่อเด็กหรือวัยรุ่นผู้ที่มีสภาพจิตใจและสังคมที่ต้องพึ่งพาผู้กระทำคามผิด การทำร้ายทางเพศต่อเด็กสามารถกระทำได้ในรูปแบบต่างๆเช่น การใช้วัตถุวัยวะเพศและการลูบคลำ จนถึงการร่วมเพศทางปาก การร่วมเพศระหว่างชายกับชาย การร่วมประเวณีและสื่อลามกต่างๆ

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า การทารุณกรรมทางเพศเด็กหมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะเพศ และความสัมพันธ์ทางเพศต่อเด็กที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี เช่น การเปลือย การสัมผัสอวัยวะเพศภายนอก ในรูปแบบของการกอดรัด ลูบไล้ ฎูดึง ฎูดึงให้สำเร็จความใคร่ หรือถูกร่วมเพศภายนอก ร่วมเพศทางปาก ทางช่องคลอด หรือทางทวารหนักของเด็ก โดยการลวนลาม การข่มขืนกระทำชำเรา รวมถึงการหลอกล่อหรือให้สินบนเพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก ซึ่งเด็กยังไม่เข้าใจดี หรือไม่อาจปฏิเสธได้

อุบัติการณ์

การทารุณกรรมทางเพศเด็กสามารถเกิดขึ้นได้ในทุกวัฒนธรรม ในทุกส่วนของโลก ทั้งในเมืองใหญ่ เมืองเล็ก หรือในชนบท เกิดได้ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน หรือสถานที่ทางศาสนา แม้การทารุณกรรมทางเพศเด็กจะเป็นปัญหาที่สำคัญ แต่การรายงานหรือแจ้งความเกี่ยวกับเรื่องนี้จะน้อยกว่าความเป็นจริงมาก ในต่างประเทศอัตราอุบัติการณ์ของการทารุณกรรมทางเพศ ได้จากการรายงานจากหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวข้องทางด้านเด็ก เช่น สถานีตำรวจ โรงพยาบาล องค์การทางด้านเด็กต่างๆ ในการรายงานของแหล่งหรือการศึกษาวิจัยพบผลของการเกิดอุบัติการณ์ของการทารุณ

กรรมทางเพศเด็กในอัตราที่แตกต่างกัน ขึ้นกับความแตกต่างของวิธีการศึกษา ระยะเวลา แหล่งของการศึกษา เป็นต้น

ในประเทศสหรัฐอเมริกามีการประมาณว่าร้อยละ 25 ของเด็กหญิงและร้อยละ 10-15 ของเด็กชายเคยถูกทารุณกรรมทางเพศ (Finkelhor et al., 1990; Perrotto & Culkun, 1993 อ้างใน Zgourides, 1996; Kohn, 1987 อ้างใน Rathus et al., 1993) ในประเทศฮ่องกง ระหว่างปี พ.ศ. 2527-2529 มีจำนวนของการทารุณกรรมเด็กเพียง 762 รายเท่านั้นที่ถูกแจ้งความและร้อยละ 3.5-4.5 เป็นการทารุณกรรมทางเพศเด็ก จากการประมาณการของ Child Protective Services (CPS) รายงานว่าเด็กได้รับการดูแลที่ไม่เหมาะสมเป็นจำนวน 969,000 ราย คิดเป็น 14 รายต่อ 1,000 และเป็นเด็กที่ได้รับการทารุณกรรมทางเพศร้อยละ 9 (National Committee to Prevent Child Abuse (NCPA) อ้างใน Walker et al., 1998) อย่างไรก็ตามรายงานนี้ต่ำกว่าความเป็นจริง ประมาณร้อยละ 25 (Walker et al., 1998) ส่วน Calgary Regional Health Authority (1997 อ้างใน Anonymous, 1998) รายงานว่าผู้หญิงร้อยละ 33 และผู้ชายร้อยละ 20 ถูกทารุณกรรมทางเพศก่อนอายุ 18 ปี ซึ่งแตกต่างกับการศึกษาที่พบว่าผู้หญิง 1 ใน 4 เคยถูกทารุณกรรมทางเพศก่อนอายุ 18 ปี (Campbell & Humphreys, 1984; Finkelhor, 1979 อ้างใน Walker et al., 1998) ในผู้ชายพบว่าเคยถูกทารุณกรรมทางเพศก่อนอายุ 18 ปี ในอัตรา 1 ใน 4 ถึง 1 ใน 10 ผลที่แตกต่างนี้ขึ้นกับแหล่งของการศึกษา (Campbell & Humphreys, 1984; Finkelhor, 1984; Daugherty, 1986 อ้างใน Walker et al., 1998)

สำหรับในประเทศไทยการศึกษาในเรื่องอัตราอุบัติการณ์ของการทารุณกรรมทางเพศเด็กมีอยู่น้อย สถิติหรือจำนวนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในปัจจุบันได้มาจากหน่วยงานที่ทำงานด้านเด็ก ได้แก่ กรมประชาสงเคราะห์ ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิคุ้มครองเด็ก เป็นต้น ซึ่งเป็นเพียงสถิติที่ได้รับแจ้งและเข้าไปช่วยเหลือเท่านั้น จึงยังไม่ทราบได้ว่าในแต่ละปีมีเด็กถูกทารุณกรรมทางเพศจำนวนเท่าใด ในปัจจุบันข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ คือ ข้อมูลจากศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (สหประชาชาติ, 2539) ซึ่งพบว่ามีเด็กถูกล่วงเกินทางเพศตั้งแต่ปี พ.ศ.2524-2539 รวม 747 คน เด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศมากที่สุดคือกลุ่มอายุระหว่าง 13-18 ปี ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเป็นชายทั้งหมด ถ้ามองในความสัมพันธ์กับเด็ก ร้อยละ 76.5 เป็นผู้ที่ได้รู้จักคุ้นเคย (พ่อ พ่อเลี้ยง ญาติ คนรู้จัก ครู) ที่เหลือเป็นคนแปลกหน้า อายุผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศพบได้ทุกช่วงอายุ พบมากที่สุดในช่วงอายุ 21-45 ปี และจากการศึกษาของ สุพล จงพานิชย์กุลธร และจันทนา วิทวาศิริ (2537 อ้างใน กมล รอดคล้าย มนตรี สันทวิชัยและทวีคุณ มาลาภรณ์, 2540) ศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครเมื่อปี พ.ศ. 2537 พบว่า จำนวนผู้ถูกข่มขืนในกรุงเทพมหานครและส่งตัวมารับ

ความช่วยเหลือที่โรงพยาบาลตำรวจมีจำนวนทั้งสิ้น 290 ราย ร้อยละ 76 ถูกคนที่รู้จักข่มขืน และคนที่รู้จักนั้นเป็นเพื่อนพ่อร้อยละ 68 นอกนั้นเป็นคนข้างบ้าน เพื่อนชาย พ่อหรือพี่น้องแท้จริงหรือต่างสายเลือด ร้อยละ 25.6 , 3.6 และ 2.8 ตามลำดับ

อุปติการณ์ของการทารุณกรรมทางเพศเด็กต่ำกว่าความเป็นจริงมาก ซึ่งสาเหตุที่ทำให้อุปติการณ์น้อยเป็นเพราะครอบครัวมักไม่ให้ความร่วมมือ เนื่องจากผู้กระทำมักจะมีบทบาทหลักในครอบครัว และบุคคลอื่นอยู่ภายใต้การครอบงำ หรือมีบุคคลอื่นที่ต้องการปกป้องไม่ให้ผู้กระทำต้องรับโทษถ้าเปิดเผยเรื่องขึ้นมา เพราะคิดว่าไม่สามารถแก้ปัญหาได้และไม่ได้คิดจะคุ้มครองเด็กหรือเห็นเป็นเรื่องภายในครอบครัวที่ควรเก็บไว้เป็นความลับ หรือบุคคลอื่นในครอบครัวไม่ยอมรับความจริง เกิดความอับอายหรือไม่เชื่อเด็ก ทำให้ครอบครัวเสียชื่อเสียง เพราะถ้าเปิดเผยแล้วอาจเกิดตราบาป(stigma)ขึ้นในครอบครัว นอกจากนี้การถูกทารุณกรรมทางเพศยังพิสูจน์หรือตรวจสอบได้ยาก (Water, 1975 อ้างใน Tower, 1993; Rathus et al., 1993) นอกจากนี้ยังไม่มีกฏแยกสถิติการทารุณกรรมทางเพศในเด็กออกจากสถิติคดีทางเพศของสตรีจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา, 2530) สำหรับในเด็กชายที่ถูกทารุณกรรมทางเพศนั้น อุปติการณ์ที่พบน่าจะน้อยกว่าความเป็นจริงมาก เนื่องจากเด็กชายมักไม่ยากพูดเกี่ยวกับการถูกล่วงเกินทางเพศ เด็กจะเงียบ เพราะกลัวผู้อื่นจะไม่เชื่อ และกลัวถูกเพื่อนล้อ หรือไม่ยอมรับว่าตนอ่อนแอ เมื่อเด็กถูกล่วงเกินโดยผู้ชาย เด็กจะเกิดความกลัวว่าตนจะมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน (สมภพ เรื่องตระกูล, 2542)

ลักษณะของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก

จากการศึกษาที่ผ่านมา พบว่าลักษณะของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก ไม่มีลักษณะที่แน่นอน สามารถพบได้ในคนทุกฐานะ ทุกศาสนา ทุกอาชีพและทุกระดับการศึกษา ลักษณะของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กแบ่งตามเพศ อายุ ความสัมพันธ์กับเด็กและลักษณะบุคลิกภาพได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เพศ จากการศึกษาพบว่าผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กมีทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่ส่วนใหญ่เป็นชาย (Laventhal, 1990 อ้างใน Tomison, 1995) จากการศึกษาพบว่าผู้ทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นเพศชายระหว่าง ร้อยละ 95-98 (Maisch, 1972; Walters, 1975; Rush, 1980; Groth, 1979 อ้างใน Tower, 1993) นอกจากนี้มักเป็นบุคคลที่คุ้นเคย อยู่ร่วมในครอบครัวเดียวกัน

กับเด็ก มีประวัติการใช้ยาและสารเสพติด โดยเฉพาะยาบ้าหรือติ่มสุราเป็นประจำ (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2536; เบนญพร ปัญญาาง, 2542)

อายุ จากการศึกษาพบว่าผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กพบได้ในทุกช่วงอายุ และมีความแตกต่างกันอย่างหลากหลาย ซึ่งขึ้นกับการกำหนดช่วงอายุของผู้ที่ทำการศึกษา ตัวอย่างเช่น พบว่าในช่วงอายุ 30-40 ปี เป็นกลุ่มที่ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กมากที่สุด (Bentovim & Smith, 1993) ส่วนการศึกษาของ Fumiss (1991) อ้างใน Renvoize, 1993) พบอายุของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กคือ อายุต่ำกว่า 17 ปี พบร้อยละ 9.5 อายุระหว่าง 18-20 ปี พบร้อยละ 4 อายุระหว่าง 21-30 ปี พบร้อยละ 17 ที่พบมากที่สุดคืออายุระหว่าง 31-40 ปี พบร้อยละ 27.5 อายุระหว่าง 41-50 ปี พบร้อยละ 11 อายุระหว่าง 51-60 ปี พบร้อยละ 7 อายุมากกว่า 60 ปี พบร้อยละ 4 และมีอีกร้อยละ 20 ที่ไม่ทราบอายุของผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก

ความสัมพันธ์กับเด็ก เมื่อพิจารณาในแง่ความสัมพันธ์กับเด็กพบว่าผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กส่วนใหญ่เป็นคนที่เด็กรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดีหรือเป็นบุคคลในครอบครัว พบว่าเด็กผู้หญิงถูกทารุณกรรมทางเพศโดยผู้กระทำส่วนใหญ่เป็นคนที่เกี่ยวข้องกัน หรือจากคนที่เด็กรู้จักคุ้นเคย (Waterman & Lusk, 1986 อ้างใน Rathus et al., 1993) ส่วนน้อยที่จะเป็นบุคคลภายนอกหรือคนแปลกหน้า ในขณะที่เด็กชายถูกทารุณกรรมทางเพศจากบุคคลที่เด็กรู้จักแต่ไม่ใช่บุคคลภายในครอบครัว หรือถูกทารุณกรรมทางเพศจากคนแปลกหน้า (Crassathi & McClurg, 1996) สอดคล้องกับ Goddard ที่รายงานว่าเป็นการถูกกระทำจากคนแปลกหน้าเพียงร้อยละ 3.8 และเป็นจากพ่อร้อยละ 35.5 ส่วนการศึกษาของ Russell พบอัตราส่วนของบุคคลในครอบครัวต่อบุคคลนอกครอบครัว 2:1 (1984 อ้างใน Renvoize, 1993) ส่วน Mrazek และคณะ (1983 อ้างใน Renvoize, 1993) พบว่าผู้ทำทารุณกรรมเป็นพ่อจริงร้อยละ 48 เป็นพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยงร้อยละ 28 และเป็นแม่จริงร้อยละ 5

จากการศึกษาของ สุพล จงพานิชย์กุลธร และจันทนา วิทวาศิริ (อ้างใน กมล รอดคล้าย มนตรี สินทวีชัยและทวีคุณ มาลยาภรณ์, 2540) ศึกษาอุบัติเหตุเด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ส่งตัวมารับการช่วยเหลือและรักษาในโรงพยาบาลตำรวจ สถิติเฉพาะในกรุงเทพมหานคร ในปี 2537 พบว่ามีจำนวนเด็กที่ถูกข่มขืนทั้งสิ้น 290 ราย เมื่อมองความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุข่มขืน ส่วนมากถูกคนรู้จักข่มขืนถึง 219 ราย คนไม่รู้จัก(แปลกหน้า) ข่มขืน 54 ราย ที่เหลืออีก 17 ราย ไม่ยอมระบุและคนรู้จักนั้น ส่วนมากเป็นเพื่อนพ่อและคนข้างบ้านถึงร้อยละ 68 รองลงมาเป็นเพื่อนชาย ผู้มี

สายเลือดเดียวกัน(เช่น พ่อ แม่ พี่ เป็นต้น) และพี่น้องต่างสายเลือด ร้อยละ 25.6 , 3.6 และ 2.7 ตามลำดับ

ส่วน อุมพร ตรังคสมบัติ (2535) ได้รายงานผู้ป่วยเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศจำนวน 16 ราย ที่มารับการตรวจรักษาที่แผนกจิตเวชศาสตร์เด็ก โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ซึ่งมีอายุอยู่ในช่วง 1 ปี 8 เดือน ถึง 14 ปี จำนวนร้อยละ 87.5 ถูกกระทำโดยบุคคลที่เด็กรู้จัก เป็นบุคคลในครอบครัวถึง ร้อยละ 50 โดยเฉพาะบิดา 2 ใน 3 ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 8-13 ปี ลักษณะของการทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็นการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะครอบครัวของผู้ป่วยมี ปัญหาทางจิตสังคมหลายประการ เช่น ปัญหาเศรษฐกิจ การหย่าร้าง หรือการแยกทางกัน ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี บิดามารดามีปัญหาทางอารมณ์ และการอยู่ร่วมกันอย่างแออัด

ลักษณะทางด้านบุคลิกภาพ มีความเชื่อหลายอย่างเกี่ยวกับผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก บางคนเชื่อว่าผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กมีความผิดปกติทางด้านจิตใจ คืออาจจะ เป็นประเภทต่อต้านสังคม พัฒนาการบกพร่อง ปัญญาอ่อน หรือเป็นผู้ที่มีภาวะอารมณ์ไม่สมวัย เป็นผู้เสื่อมทางด้านคุณธรรม (สายันต์ แสงวนิช, 2535) กิตติกร มีทรัพย์ (อ้างใน กมล รอดคล้าย มนตรี สันทวิชัยและทวีคุณ มาลยาภรณ์, 2540) กล่าวถึงภาวะจิตใจของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็น 4 ประเภทคือ

1.บุคลิกภาพไม่สมวัย หากเป็นชายไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับสตรีวัยเดียวกันได้ จึงหันมาหาเด็กซึ่งกระทำได้ง่ายกว่า บุคคลเหล่านี้จะมีลักษณะนุ่มนวล บิดามารดาเด็กไว้วางใจ

2.บุคลิกภาพถอยกลับ เป็นผู้ที่มีความต้องการทางเพศปกติ แต่มีความรู้สึกตนเองตลอดว่าความสามารถทางเพศบกพร่อง ไม่กล้าปรึกษาหารือใคร เมื่อแต่งงานแล้วพบว่าภรรยา นอกใจ ทำให้เกิดความรู้สึกถอยกลับมาหาเด็ก โดยมีเหตุผลคืออยากแก้แค้นและทดสอบความเป็นชาย

3.ความต้องการทางเพศสูง จะเป็นบุคคลที่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนตอนเด็กแล้ว เกิดติดใจ แม้จะมีครอบครัวในภายหลัง แต่ความต้องการยังมีอยู่ เมื่อมีโอกาสจะพยายามกระทำต่อผู้อื่นตลอดเวลา เพื่อเรียกร้องความต้องการแก่ๆกลับมา

4.นิสัยอันธพาล จิตใจต่ำทราม ต้องการหาความแปลกใหม่ทางเพศมากกว่าปกติ ธรรมดา มักจะเป็นคนก้าวร้าว มีปัญหาทางด้านจิตใจและอาจสมองเสื่อม

ส่วน Finkelhor (1986) ได้สรุปลักษณะของพ่อที่เป็นผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศลูกเป็น 3 ลักษณะคือ พ่อที่อ่อนแอ คอยพึ่งพาอาศัยลูก (dependent/domineering relationship) ลูกจะ

เป็นคนคอยดูแลพ่อทั้งทางร่างกายและอารมณ์ พ่อควบคุมและมีอำนาจเหนือลูก (possessive/passive relationship) เป็นพวกก้าวร้าว ชอบใช้อำนาจ คอยควบคุมวิถีชีวิตของลูกสาวในทุกแง่ นอกจากนั้นยังพบในลักษณะพ่อและลูกต่างพึ่งพากัน (dependent/dependent relationship) เพราะต่างก็ไม่มี ความมั่นคงทางอารมณ์ มีความอ้างว้างโดดเดี่ยว ต่างคนต่างก็หันเข้าหากันเพื่อชดเชยสิ่งที่ขาดไป ซึ่งในครอบครัวเหล่านี้ อาจไม่มีการทารุณกรรมทางเพศถ้าแม่ยังทำหน้าที่ในครอบครัวได้ แต่ถ้าเมื่อใดที่แม่ทำหน้าที่ไม่ได้ เช่น แม่ป่วยหรือไม่อยู่ แม่กับพ่อก็มีปัญหาขัดแย้งกัน แม่กับลูกสาวมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีต่อกัน หรือแม่ไม่ได้มีความผูกพันกับเด็กเท่าไรนัก โอกาสที่จะเกิดการทารุณกรรมก็เพิ่มขึ้น และยังพบว่าบุคลิกลักษณะของพ่อที่มีเพศสัมพันธ์กับบุตรหรือพี่น้องในครอบครัว จะเป็นคนที่มีบุคลิกที่เย็นชา อ่อนแอ มีความตึงเครียดสูงและมีนิสัยที่ไม่เปิดเผย ขาดความเชื่อใจหรือไว้วางใจผู้อื่น แยกตัวออกจากสังคม มีรูปแบบทางด้านอารมณ์ที่ผิดปกติ ทักทะทางสังคมต่ำและมีความวิตกกังวลเมื่อต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่กแล้ว ตื่นเต้นตกใจง่าย ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะจัดการกับปัญหาดังกล่าวโดยการหลีกเลี่ยงที่จะมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Smith & Saunders, 1995) นอกจากนั้นผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กบางคนอาจดูภายนอกเป็นคนดีมีศีลธรรม แต่บุคคลเหล่านี้เป็นคนที่ขาดความยืดหยุ่น เก็บกอดความรู้สึกทางเพศ ขาดความยับยั้งชั่งใจ มักจะมีประวัติถูกทอดทิ้ง ถูกปล่อยปละละเลยและว่าห่วยมาก่อน แล้วมาแสวงหาความผ่อนคลายจากเด็ก ซึ่งหาได้ง่ายและใกล้มือ โดยร้อยละ 80 ของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กในวัยเด็กมีประวัติของการถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศมาก่อน (ชานินทร์ งามวิทยาพงศ์, 2533)

ลักษณะของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ

ลักษณะของเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ไม่มีลักษณะที่แน่นอน สามารถพบได้ในคนทุกฐานะ ทุกศาสนา สามารถแบ่งลักษณะของเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ตามเพศ อายุ ความสัมพันธ์กับผู้กระทำทารุณกรรมได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เพศ เด็กหญิงและเด็กชายมีโอกาสถูกทำทารุณกรรมทางเพศได้เหมือนกัน แต่เด็กหญิงถูกกระทำมากกว่าเด็กชายคิดเป็นสัดส่วน 4 หรือ 5:1 (Hobbs & Hanks, 1993) แต่ในปัจจุบันพบว่าเด็กชายถูกทารุณกรรมมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งใกล้เคียงกับการศึกษาของ National Society for the prevention of Cruelty to Children (NSPCC) Greater Manchester ที่รายงานว่าในจำนวน

เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศโดยผู้ชาย มีอัตราส่วนของเด็กหญิงต่อเด็กชาย 5.6:1 (1989 อ้างใน Renvoize, 1993)

อายุที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ เด็กทุกกลุ่มอายุมีโอกาสถูกทารุณกรรมทางเพศได้ จากการศึกษาพบความแตกต่างของช่วงอายุที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยขึ้นกับวิธีการศึกษา และการจำแนกช่วงอายุที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น จากการศึกษาของ Finkelhor & Baron (อ้างใน Hobbs & Hanks, 1993) ในเด็กหญิง พบว่าอายุครั้งแรกที่มีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศคือ อายุระหว่าง 6-7 ปี และมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในกลุ่มอายุมากกว่า 10 ปี โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 10-12 ปี จะมีความเสี่ยงเป็น 2 เท่าของความเสี่ยงโดยเฉลี่ย ส่วนการศึกษาของ Knudsen และ Faller (Knudsen, 1991; Faller, 1989 อ้างใน Rathus et al., 1993) พบว่าอายุเฉลี่ยของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศครั้งแรกคือ ในเด็กหญิง 6-12 ปี และในเด็กชายคือ 7-10 ปี และการศึกษาของ Wurr & Partige (1996) พบว่า ร้อยละ 73 ของผู้ที่มีประวัติถูกทารุณกรรมทางเพศนั้น ถูกทารุณกรรมทางเพศในช่วงอายุ 5-10 ปี

จากการศึกษาของ Department of Health (1991 อ้างใน Renvoize, 1993) พบจำนวนและอายุของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศจากการใช้การจัดแบ่งประเภทแบบ A ดังต่อไปนี้

ร้อยละ 3 ของเด็กชายและร้อยละ 3 ของเด็กหญิงมีอายุต่ำกว่า 1 ปี (จากทั้งหมด 1400 คน)

ร้อยละ 4 ของเด็กชายและ ร้อยละ 10 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 1-4 ปี (จากทั้งหมด 7300 คน)

ร้อยละ 10 ของเด็กชายและ ร้อยละ 21 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 5-9 ปี (จากทั้งหมด 7100 คน)

ร้อยละ 13 ของเด็กชายและ ร้อยละ 34 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 10-15 ปี (จากทั้งหมด 4700 คน)

ร้อยละ 22 ของเด็กชายและ ร้อยละ 50 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 16-18 ปี (จากทั้งหมด 500 คน)

ส่วนการใช้การจัดแบ่งประเภทแบบ B พบจำนวนและอายุของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศดังนี้

ร้อยละ 2 ของเด็กชายและ ร้อยละ 3 ของเด็กหญิงมีอายุต่ำกว่า 1 ปี (จากทั้งหมด 1800 คน)

ร้อยละ 5 ของเด็กชายและ ร้อยละ 12 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 1-4 ปี (จากทั้งหมด 4500 คน)

ร้อยละ 10 ของเด็กชายและ ร้อยละ 21 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 5-9 ปี (จากทั้งหมด 3800 คน)

ร้อยละ 13 ของเด็กชายและ ร้อยละ 37 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 10-15 ปี (จากทั้งหมด 2500 คน)

ร้อยละ 20 ของเด็กชายและ ร้อยละ 49 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 16-18 ปี (จากทั้งหมด 200 คน)

นอกจากนี้ จากการศึกษาของ National Society for the prevention of Cruelty to Children (NSPCC) Greater Manchester (1989 อ้างใน Renvoize, 1993) พบอายุเฉลี่ยของเด็กชายที่ถูกทารุณกรรมทางเพศคือ 8.6 ปี โดยมีอายุน้อยสุดคือ 2 ปี และมากที่สุดคือ 17 ปี ส่วนในเด็กหญิงมีอายุเฉลี่ย 10.08 ปี โดยมีอายุน้อยสุดคือ 1 ปี และมากที่สุดคือ 17 ปี ส่วนการศึกษาของ Goldman & Goldman (1988 อ้างใน Renvoize, 1993) พบอายุเฉลี่ยในเด็กหญิงคือ 9.8 ปี ในเด็กชายคือ 10.3 ปี และมีร้อยละของจำนวนและอายุโดยทั่วไปดังนี้

ร้อยละ 10 ของเด็กชายและ ร้อยละ 15 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 4-6 ปี

ร้อยละ 23 ของเด็กชายและ ร้อยละ 28 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 7-9 ปี

ร้อยละ 62 ของเด็กชายและ ร้อยละ 41 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 10-12 ปี

ร้อยละ 5 ของเด็กชายและ ร้อยละ 16 ของเด็กหญิงมีอายุระหว่าง 13-16 ปี

ปัจจัยเสี่ยงของการถูกทารุณกรรมทางเพศ

มีหลากหลายปัจจัยที่ทำให้เด็กเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศ จากการศึกษาของ Flening และคณะ (1996) ศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็กและอัตราความชุกของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็กของผู้หญิงที่อยู่ในชุมชนของประเทศออสเตรเลีย กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มตัวอย่างในผู้หญิงที่มีสิทธิเลือกตั้งจำนวน 3,958 คน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 1,094 คน เก็บข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวทางไปรษณีย์และคัดกรองผู้หญิงที่มีปัญหาของการดื่มสุราให้เป็นกลุ่มทดลอง 184 คน และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้มีปัญหาในการดื่มสุราจำนวน 910 คน ผลการศึกษาพบว่าผู้หญิงที่มีปัญหาของการดื่มสุราร้อยละ 20 มีประวัติเคยถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็กและปัจจัยเสี่ยงที่มีความสัมพันธ์กับการถูกทารุณกรรมทางเพศก่อนอายุ 12 ปี ได้แก่ มีเพื่อนน้อยกว่า 2 คนเมื่อเรียนอยู่ใน

ระดับประถมศึกษา ขาดความสุข ขาดความสามารถทางสังคมในโรงเรียน สุขภาพร่างกายไม่ดี มีพ่อเลี้ยง แม่มีปัญหาสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ พ่อแม่มีความขัดแย้งและใช้ความรุนแรง พ่อติดยา และปัจจัยที่ใช้ในการทำนายนายการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็กได้แก่ การแยกตัวออกจากสังคม เคยถูกทารุณกรรมทางกาย ขาดการสนับสนุนทางสังคม มีแม่ที่ป่วยเป็นโรคจิต ซึ่งเด็กที่มีแม่ป่วยเป็นโรคจิตมีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศมากกว่าเด็กที่มีแม่ไม่ได้ป่วยเป็นโรคจิต 35 เท่า และเด็กที่เคยถูกทารุณกรรมทางกายมีโอกาสถูกทารุณกรรมทางเพศได้มากกว่าเด็กที่ไม่เคยถูกทารุณกรรมทางกาย 11 เท่า

นอกจากนี้ยังพบปัจจัยเสี่ยงจากการที่เด็กอยู่ในครอบครัวที่มีการเสียหน้าที่ของครอบครัว (Family dysfunction) โดยขาดการทำบทบาทในหน้าที่ของการเป็นพ่อแม่ ครอบครัวที่ก้าวร้าว มีความเป็นอยู่แออัด อยู่รวมกันหลายคน หรือนอนห้องเดียวกัน ครอบครัวที่มีความเครียดจากไม่มีงานทำ มีแม่พิการหรือเจ็บป่วยเรื้อรัง แม่ทำงานนอกบ้าน ทิ้งเด็กไว้ตามลำพังในบ้าน พ่อแม่มีความขัดแย้งในชีวิตสมรส โดยเฉพาะปัญหาทางเพศ มีคับข้องใจในเรื่องเพศ ต้องการควบคุมเด็ก โดยใช้อำนาจเรื่องเพศเป็นตัวควบคุม พ่อแม่เคยถูกทารุณกรรมทางเพศมาก่อนในวัยเด็ก และครอบครัวที่ติดยาหรือยาเสพติด จะมีประวัติทำร้ายร่างกายก่อนที่จะมีการทารุณกรรมทางเพศ (Finkelhor, 1984 อ้างใน Tomison, 1995; Walker et al., 1998) และยังพบมากในครอบครัวที่มีประวัติการสมรสในหมู่ญาติพี่น้องหรือมีการเบี่ยงเบนทางเพศในครอบครัว มีผู้ชายเข้ามาร่วมเป็นสมาชิกใหม่ในบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ชายนั้นมีประวัติความรุนแรงทางเพศมาก่อน การขาดสติสัมปชัญญะ ขาดความยั้งคิดจากการเสพสารเสพติด มึนเมาเหล้า แม่ขาดสมรรถภาพทางเพศ หรือปฏิเสธที่จะมีสัมพันธ์ทางเพศกับพ่อ และในสังคมที่นิยมมีสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก (โยเซฟ เพียร์ เทียงธรรม, 2541) ส่วนครอบครัวที่เด็กมีพ่อเลี้ยงจะมีโอกาสเสี่ยงของการถูกทารุณกรรมทางเพศสูงเป็น 5 เท่าของครอบครัวที่ไม่มีพ่อเลี้ยง (Rathus et al., 1993)

รูปแบบการทารุณกรรมทางเพศเด็ก

อัมพร สุนทรวิช (ม.ป.ป.) ได้แบ่งการกระทำผิดทางเพศตามความสัมพันธ์ทางสายเลือด เป็น 2 ลักษณะคือ กระทำต่อเด็กที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดต่อกัน เช่น พ่อกับลูก น้ากับหลาน เป็นต้น เรียกว่า Incest และการกระทำต่อเด็กที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด เช่น พ่อเลี้ยงกับลูกเลี้ยง หรือเด็กในปกครองต่างๆไป ส่วน ปรีทรรค ศิลปกิจ (2529) ได้กล่าวถึงชนิดของการทารุณกรรมทางเพศเด็ก แบ่งตามลักษณะของระยะเวลาที่เด็กถูกกระทำเป็น 2 ลักษณะคือ

1. การกระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กโดยใช้กำลัง เป็นการกระทำเพียงครั้งเดียวหรือจำนวนน้อยครั้ง เด็กที่ตกเป็นเหยื่อมักเป็นเด็กหญิง อายุ 9-10 ปี แต่อาจเป็นเด็กเล็กกว่านี้ก็ได้

2. การกระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นระยะเวลาาน พบบ่อยกว่าแบบแรก ผู้กระทำมักเป็นคนที่เด็กใกล้ชิดคุ้นเคย อาจเป็นบิดา พี่น้อง ญาติ หรือเพื่อนบ้าน และความสัมพันธ์มักเป็นเวลานานหลายปี เด็กมักจะไม่พูดเรื่องนี้เลย โดยที่เด็กบางคนได้รับความพอใจ ความสนใจเอาใจใส่ ได้บางสิ่งบางอย่างตามที่ตนต้องการจากการยอมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ใหญ่ บางรายถูกข่มขู่ไม่ให้เล่าความจริง

นอกจากนี้ยังแบ่งออกตามลักษณะการกระทำได้ดังนี้

1. กรณีที่ไม่รุนแรง เป็นการทารุณกรรมทางเพศที่ไม่มีการสัมผัสร่างกาย เช่นการเปลือยกายให้เด็กดูวัยวะเพศ แอบดูเด็กอาบน้ำ พุดจาลวนลาม พุดสองแง่สองง่าม โทรศัพทลามก หรือการให้เด็กดูภาพลามก วิดีโอลามกเพื่อเร่งเร้าหรือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่อเด็ก

2. กรณีที่รุนแรง เป็นการทารุณกรรมทางเพศที่มีการสัมผัสร่างกายเด็กด้วย แบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ ยังไม่มีการล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศของเด็ก เช่นการลูบคลำอวัยวะเพศหรือตามร่างกายด้วยมือหรือปาก การให้เด็กจับ คลำอวัยวะเพศหรือสำเร็จความใคร่ให้ และมีการล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศหรือทางทวารหนักเด็ก เช่นการข่มขืนกระทำชำเรา

สาเหตุ

สาเหตุของการทารุณกรรมทางเพศ เป็นเรื่องที่ค่อนข้างซับซ้อนและแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ความแตกแยกในสังคม สังคมที่ฝ่ายชายมีอำนาจและมีความสำคัญ การเป็นโรคจิตโรคประสาท การเสพสุราหรือสารเสพติด การที่พ่อแม่ไม่ต้องการเด็ก เหล่านี้ล้วนทำให้เกิดการทารุณกรรมทางเพศเด็กได้ทั้งนั้น (วิชา มหาคุณและวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล, 2533) ในทฤษฎีสตรีนิยม (Feminist Theory) ใช้การวิเคราะห์ผ่านบริบทของสังคม อธิบายในเรื่องอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน ว่าการที่ผู้ชายกระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กเพราะเพศชายถูกกำหนดให้เป็นชนชั้นที่เหนือกว่าเพศหญิง ผู้หญิงและเด็กมีสถานะทางสังคมด้อยกว่า ผู้ชายจึงมีสิทธิที่จะใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงได้ เป็นค่านิยมทางสังคมที่ผู้ชายเป็นผู้กุมอำนาจ ใช้ความรุนแรงในการทารุณเด็กและผู้หญิงเพื่อแสดงอำนาจของตนเอง และส่วนหนึ่งเพื่อพยายามลบล้างความรู้สึกไร้อำนาจของตน ซึ่งอาจถูกกระตุ้นโดยความตึงเครียดภายนอกครอบครัว เช่น จากที่ทำงาน หรือภายในครอบครัว เช่นภรรยา อาจมีพฤติกรรมบางอย่างที่ทำให้สามีรู้สึกไร้อำนาจ จึงต้องการพิสูจน์ว่าตนเองมีอำนาจ โดยการกระทำกับผู้อ่อนแอคือเด็ก การกระทำนี้เป็นการส่งเสริมเบียดเบียนของเพศหญิง และส่งเสริม

การใช้สิทธิเพื่ออำนาจ และการควบคุมของเพศชาย (Finkelhor, 1986; O'Fagan, 1989 อ้างใน Tomison, 1995)

สาเหตุของปัจจัยในส่วนบุคคล พบว่าพ่อมีลักษณะชอบบังคับขู่เข็ญ มีอาชีพที่ไม่มั่นคง ติดสุรา ไม่คบผู้อื่น ไม่สามารถมีสัมพันธภาพกับใครได้ บางรายเคร่งศาสนา และมีความสัมพันธ์นอกสมรสกับผู้อื่นเมื่อคู่ครองไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย ส่วนแม่มักเป็นผู้ที่รู้สึกโดดเดี่ยว ขาดการแสดงออกของอารมณ์ มีบุคลิกภาพชนิดพึ่งพาผู้อื่น (Dependent) และไม่เต็มใจที่จะยอมรับว่าสามีมีความผิด เพราะกลัวชีวิตสมรสจะแตกแยก อาจละทิ้งหน้าที่ของแม่ และโอนไปให้บุตรสาวผู้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับแม่ทำแทน (สมภพ เรื่องตระกูล, 2542)

สำหรับปัจจัยทางครอบครัวที่เป็นสาเหตุของการทารุณกรรมทางเพศเด็กคือในครอบครัวมีการปกครองแบบผู้ชายเป็นใหญ่และมีอำนาจ สัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่แตกร้าง หน้าที่และขอบเขตของบุคคลในครอบครัวไม่ชัดเจน และเป็นครอบครัวที่แยกตัวออกจากสังคม ไม่ติดต่อกับผู้ใด (สมภพ เรื่องตระกูล, 2542) เมื่อศึกษาสภาวะครอบครัว การทารุณกรรมทางเพศเด็กมักเกิดกับครอบครัวที่มีลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังนี้ (สายันต์ แสงวนิช, 2535)

1. ครอบครัวที่แยกตนเองออกจากสังคมภายนอก โดยมากเป็นครอบครัวที่เป็นชุมชนน้อย ในชุมชน มีปัญหาทางด้านการเงิน สื่อความหมายภาษาของท้องถิ่นได้น้อย ไม่รู้จักขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่น จะแยกตนเองไม่สังคมกับชุมชน ความสนใจจึงมุ่งกลับมาหาคนในครอบครัวเดียวกัน จึงเกิดการกระทำทางเพศในคนสายเลือดเดียวกัน ในกลุ่มญาติพี่น้องที่อยู่ด้วยกัน

2. ครอบครัวที่มีสมาชิกที่มีความสับสนในบทบาทของสมาชิกในครอบครัว เป็นสิ่งที่ถ่ายทอดต่อกันมา สมาชิกในครอบครัวจะประพฤติปฏิบัติตนตามแบบอย่างที่เคยเป็น เช่น พ่อจะรับบทบาทเป็นผู้นำครอบครัว มีอำนาจ สามารถใช้กำลังกับสมาชิกในครอบครัว ซึ่งเป็นการเรียนรู้บทบาทของตนเองอย่างผิดๆ ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นคนหาเลี้ยงครอบครัว ฝ่ายหญิงซึ่งต้องทำหน้าที่แม่และต้องทำหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัวด้วย อาจเกิดความเครียด และขณะเดียวกันก็ได้รับความกดดันจากฝ่ายสามี ซึ่งใช้อำนาจแต่บงการองในการเป็นผู้นำ ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาอาจจะคลอนแคลนได้ เพศสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาจะไม่มีหรือมีอย่างเสียไม่ได้ ไม่มี ความพึงพอใจทางเพศ การหาทางออกด้วยการกระทำทางเพศกับเด็กจึงเกิดขึ้น บางครอบครัวที่ฝ่ายหญิงบงการองในบทบาทของแม่บ้าน เป็นประเภทไม่ชอบอยู่บ้าน ติดการพนัน ดื่มสุรา ไม่ได้ทำหน้าที่ของแม่ในการเลี้ยงดูบุตร ไม่ได้ทำหน้าที่ในการปกป้องคุ้มครองบุตร บุตรที่เป็นคนโตจึงต้องรับบทบาทของแม่แทน ทั้งทางด้านงานบ้าน การเลี้ยงดูน้อง ซึ่งอาจรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์กับพ่อ

3. ครอบครัวที่มีสถานภาพทางครอบครัวที่ไม่มั่นคง การทารุณกรรมทางเพศเด็กที่เกิดกับ

คนสายเลือดเดียวกัน มักจะเกิดในครอบครัวที่คลอนแคลนไม่มั่นคง สมาชิกในครอบครัวมักจะออกจากบ้านเป็นเวลานานๆ จะด้วยเหตุทางการงานหรือเนื่องจากความขัดแย้งระหว่างสามีภรรยา ก็ตาม ครอบครัวประเภทนี้มักจะพบว่ามีการทารุณกรรมทางเพศเด็กมากกว่าครอบครัวอื่นๆ เด็กที่ถูกพ่อทารุณกรรมทางเพศสามารถทนต่อเหตุการณ์นี้เป็นเวลานานๆได้ เนื่องจากเด็กเชื่อว่าความสัมพันธ์ทางเพศกับพ่อมันจะช่วยทำให้ครอบครัวดำรงอยู่ได้ ถ้าไม่มีกิจกรรมนี้ครอบครัวก็จะแตกแยก พ่อจะต้องทิ้งแม่และครอบครัวทันที นอกจากเหตุผลดังกล่าวแล้ว ยังเชื่อว่าเด็กได้รับความรักและความสนใจจากพ่อ ซึ่งไม่เคยได้รับมาก่อนเลยไม่ว่าจากพ่อหรือแม่

4. ครอบครัวที่คู่สมรสมีความขัดแย้ง ความขัดแย้งระหว่างคู่สมรส ทำให้เด็กในครอบครัวเสี่ยงต่อการถูกระงับทางเพศด้วยสาเหตุหลายประการคือ เด็กได้รับรู้เกี่ยวกับเรื่องทางเพศก่อนวัยอันควร ข้อมูลข่าวสารทางด้านเพศระหว่างชายหญิงซึ่งเด็กได้รับจากการถกเถียงของคู่สมรสบางครั้งก็ขัดแย้งกันเอง เด็กจะรู้สึกสับสน และความขัดแย้งของคู่สมรส ทำให้เด็กเกิดภาวะความหวาดหวั่นและขาดความมั่นใจในความคงอยู่ของครอบครัว ในภาวะเช่นนี้จะทำให้พ่อแม่ไม่สามารถปกป้องคุ้มครองตนได้ เด็กจึงทำตนเป็นที่พึ่งของคนที่ไม่รู้ดีกว่าอ่อนแอและต้องการที่พึ่ง โดยการเข้าประคับประคองจิตใจ ในกรณีเช่นนี้ถ้าเด็กเห็นว่าพ่อถูกใจเมตต เด็กก็จะเข้าประคับประคองพ่อ ความใกล้ชิดและความเห็นอกเห็นใจระหว่างพ่อและเด็กอาจจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ในที่สุด

5. ครอบครัวที่มีการแสดงออกทางเพศอย่างเปิดเผย เด็กในครอบครัวจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศก่อนวัยอันควร และเห็นแบบอย่างการแสดงออกทางเพศของคนภายในครอบครัวที่มีลักษณะเปิดเผยไม่ระมัดระวัง ลักษณะบิดเบือนธรรมชาติของเด็กรูกระตุ้นก่อนวัยอันควร เด็กที่เติบโตภายใต้บรรยากาศของครอบครัวแบบนี้ มักจะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศมากกว่าเด็กอื่นๆ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการที่เด็กเองอยากทดลอง เนื่องจากการเรียนรู้ในเรื่องนี้ไม่ถูกต้อง

6. ครอบครัวที่หละหลวมในการเลี้ยงดูเด็ก ค่อนข้างปล่อยปละละเลยเด็ก ไม่ตระหนักถึงภัยอันตรายที่จะเกิดกับเด็กและไม่ได้สอนให้เด็กรู้ถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้น พ่อแม่มักจะเป็นประเภทพัฒนาการทางจิตใจอารมณ์ไม่สมวัย มองโลกรอบตัวแคบ เอาใจใส่ในเรื่องทางสังคมของเด็กน้อยไม่รู้จักระมัดระวังและให้การป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับตัวเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านเพศที่อาจจะเกิดขึ้นกับเด็ก

นอกจากนี้ยังมีสาเหตุที่สนับสนุนให้เกิดการทารุณกรรมทางเพศเด็กได้แก่ สื่อลามกต่างๆ เช่นหนังสือ วิทยุ ภาพยนตร์ ข้อเขียน รูปภาพ ที่เสนอในสื่อ สิ่งพิมพ์ต่างๆ เป็นตัวกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และนำมาสู่การทารุณกรรมทางเพศเด็ก และการตีพิมพ์เรื่องราวต่างๆในสื่อมวลชน เช่น

การเสนอข่าวอาชญากรรมอย่างโจ่งแจ้ง ไม่ว่าจะป็นข้อความ รูปภาพ ชื่อที่อยู่ของผู้เสียหาย เป็นการละเมิดสิทธิของผู้เสียหายโดยตรงและยังเป็นการกระตุ้นให้เกิดการเลียนแบบอีกด้วย และยังมี การตอบปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์ของสื่อทุกประเภท มีลักษณะยั่วแยะและเร้าอารมณ์ นอกจากนี้ยัง เกิดขึ้นได้จากการเสพของมีนเมาและการเที่ยวในสถานเริงรมย์ต่างๆ เหล่านี้มีส่วนยั่วแยะให้เกิด อารมณ์ทางเพศทั้งสิ้น

สำหรับสถานที่ที่เด็กจะตกเป็นเหยื่อของการทารุณกรรมทางเพศ แบ่งออกได้เป็น

1. ในบ้านของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ หรือในครอบครัวที่เด็กอาศัยอยู่ เด็กหญิงจะถูก ทารุณกรรมทางเพศโดยญาติที่เป็นชาย เช่น ปู่ อา บิดาเลี้ยง พี่ชาย หรือแม้แต่จากบิดาแท้ๆของเด็ก
2. นอกบ้านของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ได้แก่ สถานที่อื่นๆ นอกจากบ้านของเด็ก เช่น โรงเรียนที่เด็กเรียนอยู่ โดยเฉพาะโรงเรียนในระดับประถมศึกษา เด็กอาจถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยครู หรือภารโรง นอกจากนั้นเด็กอาจถูกทารุณกรรมทางเพศโดยเพื่อนบ้านหรือคนแปลกหน้า โดยใช้วิธีการล่อลวง หรือดักกรอที่จะกระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กตามสถานที่ต่างๆ เช่น ป่า ละม้ายข้างทาง วัด โรงแรม เป็นต้น

อาการแสดง

การทารุณกรรมทางเพศเด็ก แม้ว่าจะป็นเรื่องที่ตรวจสอบกันยาก แต่ก็มีข้อสังเกตหลาย ประการที่อาจสันนิษฐานได้ว่าเด็กถูกทารุณกรรมทางเพศ (กิตติพัฒน์ นนทปัทมะดุลย์, 2528) คือ

1. เด็กบอกกล่าวด้วยตนเองว่าพ่อหรือญาติหรือเพื่อนหรือผู้ใหญ่คนอื่นกระทำผิดทางเพศ ต่อเด็กเอง
2. เด็กมีการรับรู้เรื่องความสัมพันธ์ทางเพศมากเกินไป และมีอาการอย่างใดอย่างหนึ่งคือ รุกเร้า ตองการ หรือไม่ก็มีความหวาดกลัวการใกล้ชิดสนิทสนมจนเกินปกติ
3. มีบาดแผล รอยฟกช้ำที่บริเวณปากหรือทวารหนัก หรืออวัยวะเพศทั้งในเด็กหญิงและ เด็กชาย
4. มีอาการติดโรคทางเพศ ที่ปากหรือตา หรืออวัยวะต่างๆที่เกี่ยวข้อง
5. เด็กหญิงเกิดตั้งครรภ์ หรือแสดงอาการหวาดผวา หวาดกลัวและเก็บกดอย่างรุนแรง
6. อามน้ำทำความสะอาดร่างกายบ่อยผิดปกติ เพราะคิดว่าตัวเองสกปรก

นอกจากนี้ โยเซฟ เพียร์เที่ยงธรรม (2541) กล่าวถึงเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศจะมี อาการแสดงนำใน 3 ลักษณะ คือ

1. อาการอันเนื่องมาจากการบาดเจ็บหรือการติดเชื้อเฉพาะที่ เช่น เจ็บบริเวณอวัยวะเพศ หนองจากช่องคลอด และเจ็บหรือเลือดออกจากทวารหนัก เป็นต้น
2. อาการอันเนื่องมาจากผลทางด้านจิตอาารมณ์ เช่น วอกแวก ไม่มีสมาธิ ปัสสาวะรดที่นอน เบื่ออาหาร การทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตาย เป็นต้น
3. มีการแสดงออกที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์หรือรู้เรื่องเพศมากเกินไป ซึ่งการแสดงออกหรือความรู้นี้อาจได้มาจากการที่ดูคนอื่นกระทำหรือดูจากวิดีโอลามก แต่ถ้าเด็กบรรยายถึงความเจ็บปวดหรือพบน้ำอสุจิกิจเป็นข้อบ่งชี้ว่าเด็กน่าจะถูกระงทำทารุณกรรมทางเพศ

ผลกระทบของการถูกทารุณกรรมทางเพศ

การทารุณกรรมทางเพศเด็กนับเป็นปัญหาสำคัญที่พบมากขึ้นและมีความซับซ้อน สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับปัญหาต่างๆในสังคม ผลกระทบจากการถูกทารุณกรรมนั้นมีย่างกว้างขวางทั้งต่อตัวเด็กและครอบครัว ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ทำให้เด็กเกิดปัญหาทั้งทางร่างกายและจิตใจ (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2542) สามารถแบ่งผลกระทบของการถูกทารุณกรรมทางเพศออกเป็นด้านต่างๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลกระทบทางด้านร่างกาย การถูกทารุณกรรมทางเพศทำให้เกิดผลกระทบทางด้านร่างกายหลายอย่าง เกิดบาดแผลทางด้านร่างกาย ที่พบบ่อยมากได้แก่ บาดแผลที่อวัยวะเพศซึ่งเกิดขึ้นจากการร่วมเพศและตรวจพบได้ทางการตรวจทางสูตินรีเวช นอกจากบาดแผลแล้วอาจจะเกิดการติดเชื้อที่อวัยวะเพศและท่อทางเดินปัสสาวะ การอักเสบของช่องคลอดจากเชื้อกามโรค ซึ่งพบได้บ่อย ถ้าเป็นวัยรุ่นอาจจะเกิดการตั้งครรภ์ได้ บางกรณีมีการกระทำทางเพศที่ผิดถนัดคือร่วมเพศทางทวารหนัก ก็จะทำให้หูรูดทวารหนักเสีย เกิดอาการกลั้นอุจจาระไม่ได้ บางกรณีอาจมีอาการกลั้นปัสสาวะไม่ได้ด้วย นอกจากนั้นอาจพบว่าเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศจะมีอาการทางกายที่เกิดจากความวิตกกังวล เช่นมีอาการนอนไม่หลับ ผื่นร้าย นอนหลับไม่เต็มที่ เป็นสาเหตุให้เกิดความแปรปรวนทางพฤติกรรมได้ หรืออาจมีอาการเบื่ออาหาร รับประทานอาหารได้น้อย และอาจจะเกิดอาการคลื่นไส้อาเจียน ทำให้ร่างกายอ่อนเพลียและน้ำหนักลด

ผลกระทบต่อจิตใจอารมณ์ การทารุณกรรมทางเพศก่อให้เกิดผลกระทบที่ร้ายแรงต่อพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็ก เป็นประสบการณ์ของความเจ็บปวดที่ลึกซึ้ง เด็กเล็กที่ถูกทารุณ

กรรมทางเพศ เกิดผลกระทบต่อการพัฒนาทางด้านจิตใจ อารมณ์ และความสามารถในการปรับตัว ขาดความไว้วางใจสังคมรอบด้าน ระวังการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีความคับข้องใจสูง รู้สึกตนเองไม่มีคุณค่า มีปัญหาสุขภาพจิตที่รุนแรง บางคนอาจถึงขั้นเป็นโรคจิต ทำให้พัฒนาการทางด้านอารมณ์ชะงักงัน ความสามารถทางด้านสติปัญญาและทางสังคมไม่สมวัย สำหรับเด็กโตที่มีความรู้ในเรื่องเพศสัมพันธ์แล้ว เด็กจะมีความวิตกกังวลและมีความรู้สึกหลายอย่างเกิดขึ้น ถ้าเด็กร่วมมือในกิจกรรมทางเพศนั้น เด็กจะรู้สึกละเอียดและรู้สึกผิด แต่ถ้าเด็กถูกบังคับหรือถูกหลอกลวง เด็กจะมีความรู้สึกโกรธผู้กระทำและโกรธตนเองที่ปล่อยให้เกิดเหตุการณ์ขึ้น ความโกรธที่ฝังเข้าสู่ภายใน ทำให้เด็กมีอาการซึมเศร้าและถ้าเด็กถูกข่มขู่ก็จะมีอาการโกรธร่วมด้วย นอกจากนี้การกระทำทางเพศอาจจะทำให้เด็กเกิดความสุขและความพึงพอใจ จะทำให้มีการกระทำซ้ำๆหลายครั้ง เด็กอาจจะรู้สึกละเอียดใจถ้ามีความรู้สึกถึงความพึงพอใจและเต็มใจให้มีกิจกรรมทางเพศนั้น ด้วยความรู้สึกหลายอย่างรวมกันนี้ ทำให้เด็กมีความรู้สึกสับสนและว้าวุ่น และเป็นสาเหตุให้เกิดการปรับตัวไม่ได้ เกิดพฤติกรรมแปรปรวน และยังพบการเจ็บป่วยทางจิต จากการศึกษาพบว่าร้อยละ 46 ของผู้ป่วยในโรงพยาบาลจิตเวชมีประวัติของการถูกทารุณกรรมทางเพศ (Wurr & Partridge, 1996)

จากการศึกษาของ สิวพัคตร์ เวศมิวิบูลย์ (2540) ศึกษาลักษณะครอบครัว สภาพจิตใจของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ รวมทั้งกลไกของการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็ก ใน ปี พ.ศ. 2540 โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่อาศัยอยู่ในศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และมูลนิธิคุ้มครองเด็ก ที่มีอายุตั้งแต่ 10 ปี 8 เดือน ถึง 16 ปี จำนวนทั้งสิ้น 10 ราย ผลการวิจัยพบว่าสภาพจิตใจภายหลังจากการถูกทารุณกรรมทางเพศพบว่าเด็กมีปัญหาด้านอารมณ์เป็นลักษณะเด่นคือมีความวิตกกังวล อารมณ์เศร้า รู้สึกเห็นคุณค่าของตนเองต่ำ มีความคิดฆ่าตัวตายหรือต้องการฆ่าตัวตาย นอกจากนั้นยังแสดงปัญหาด้านพฤติกรรมเกรี้ยว ต่อต้านสังคม ขาดสมาธิ พฤติกรรมถดถอย พัฒนาการทางเพศผิดปกติ ปัญหาการสร้างสัมพันธภาพและปัญหาการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Mullen และคณะ (1996) ที่พบว่าผู้หญิงที่ให้ประวัติการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็ก มีความสัมพันธ์กับการมีปัญหาด้านสุขภาพจิต ปัญหาการกินที่ผิดปกติ ซึมเศร้า ประวัติการดื่มสุราที่อยู่ในระดับอันตราย มีปัญหาทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและแต่งงานอายุน้อยและตั้งครภครั้งแรกก่อนอายุ 19 ปี มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย เคยรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช นอกจากนั้นยังพบว่าผู้หญิงที่มีประวัติถูกทารุณกรรมทางเพศมีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่ไม่ดี

ผลกระทบทางด้านอารมณ์อีกอย่างหนึ่งของเหยื่อที่ได้จากรายงานทางด้านคลินิกคือความรู้สึกผิดและรู้สึกต้องรับผิดชอบกับการกระทำทารุณกรรมที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะถ้าเป็นคดีที่มีการไต่สวนหรือฟ้องร้องทางอาญา เด็กจะต้องถูกบรรยายถึงการล่อลวงหรือการมีส่วนร่วมด้วยความสมัครใจ ความรู้สึกผิดก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งความเศร้าโศกของมารดา หรือถ้าบิดาถูกแยกตัวจากครอบครัวหรือถูกจำคุกก็จะทำให้เด็กมีความรู้สึกผิดเพิ่มมากขึ้น

เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศส่วนมากจะรู้สึกว่าตนเองขาดอำนาจ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง วิตกกังวลสูง มีแนวโน้มที่จะฆ่าตัวตาย มีอาการเจ็บป่วยทางกายที่สัมพันธ์กับจิตใจ ไม่สามารถควบคุมเหตุการณ์และหยุดการกระทำที่เกิดขึ้นได้ จะทำให้เกิดความกลัว มีความรู้สึกผิด มีความละอาย ซึมเศร้า รังเกียจตนเอง อารมณ์ไม่คงที่ แยกตัว หนีสังคม ไม่สามารถสร้างความเชื่อถือต่อผู้อื่น การเรียนรู้ไม่มีดี สิ้นหวัง ความสามารถในด้านต่างๆลดลง มีความคิดหวาดระแวง มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม มีอาการย้ำคิดย้ำทำ ติดสุราหรือยาเสพติด หรืออาจแสดงออกทางพฤติกรรมก้าวร้าว (Adums-Tucker, 1982; Briere & Runtz, 1988; Murphy et al., 1988; Brown, 1989 อ้างใน Walker et al., 1998 Moscarello, 1992 อ้างใน Anonymous, 1998; Zgourides, 1996) ต้องการการควบคุมและครอบครอง อาจทำให้มีการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กคนอื่นๆ กลายเป็นวงจรที่ชั่วร้ายสืบต่อไป ซึ่ง Kinkelkor & Browne (1986 อ้างใน Campbell & Humphreys, 1993) ได้อธิบายถึงกลไกการเกิดผลกระทบทางด้านจิตใจ (Psychologically Traumatic) ของการถูกกระทำทางเพศดังต่อไปนี้

1. Traumatic Sexualization จากการที่เด็กถูกกระตุ้นทางเพศก่อนเวลาอันควรและการที่ผู้ใหญ่มีพฤติกรรมเสริมการตอบสนองทางเพศของเด็ก เช่นการให้รางวัล การให้ความเอ็นดูเป็นพิเศษ ทำให้เด็กหันไปใช้พฤติกรรมทางเพศเป็นเครื่องมือให้ได้มาซึ่งสิ่งอื่นที่เด็กต้องการ นำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม โดยการมีพฤติกรรมทางเพศก่อนวัย ความสับสนในเอกลักษณ์ทางเพศและการมีกิจกรรมทางเพศที่ผิดปกติ

2. Betrayal เด็กจะรู้สึกว่าตนเองถูกทรยศหักหลังเพราะถูกใช้เป็นเครื่องมือบำบัดความต้องการทางเพศโดยบุคคลที่ตนไว้ใจหรือมีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองตน ความรู้สึกนี้อาจครอบคลุมไปถึงบุคคลวัยผู้ใหญ่คนอื่น ทำให้เด็กขาดความไว้วางใจต่อผู้อื่น

3. Powerlessness หมายถึง ความรู้สึกไร้อำนาจ (disempowerment) ช่วยตนเองไม่ได้ ควบคุมสถานการณ์รอบตัวไม่ได้ อันเนื่องมาจากการถูกทำร้ายทางเพศ โดยไม่สามารถเปิดเผยเหตุการณ์ได้เพราะความกลัวและความวิตกกังวลต่อผลที่จะตามมา

4. Stigmatization เด็กได้รับผลกระทบทางด้านจิตใจ รู้สึกเหมือนถูกประทับตราบาป เป็นผลกระทบจากความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่ดี เด็กจะมีความรู้สึกว่าตนเองแตกต่างไปจากคนอื่น เป็นผลกระทบมาจากปฏิกิริยาของบุคคลอื่นในสังคมหรือในครอบครัวที่โทษเด็กว่าเป็นฝ่ายผิด (scapegoat) เมื่อการกระทำทางเพศนั้นถูกเปิดเผย นำไปสู่ความอาย ความรู้สึกผิด รู้สึกว่าตนเองไร้ค่าและเป็นคนเลว มีปัญหาภาพลักษณ์และอัตลักษณ์ของตนเอง

ผลกระทบทางด้านพัฒนาการทางเพศ พบว่าเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศมีพฤติกรรมการแสดงความต้องการทางเพศสูง หรือมีพฤติกรรมเชิงชวนหรือกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ วัยรุ่นที่ตกเป็นเหยื่อทางเพศอาจจะให้ความเชื่อใจหรือสนิทสนมต่อกันอย่างรวดเร็ว หรือในทางตรงกันข้ามเด็กอาจขาดความไว้วางใจ หรือมีความวิตกกังวลที่จะมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม อาจทำให้มีปัญหาในเรื่องเพศกับคู่สมรส แสดงให้เห็นถึงผลกระทบต่อพัฒนาการทางเพศทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ในเด็กชายที่เคยถูกทารุณกรรมทางเพศจากผู้ใหญ่ที่เป็นเพศเดียวกัน อาจทำให้เด็กมีความสับสนและวิตกกังวลในบุคลิกภาพทางเพศ ทำให้กลายเป็นพวกกรักร่วมเพศในเวลาต่อมาได้

ผลกระทบทางสังคม เด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศจะถูกคุกคามทางด้านภาพพจน์ เด็กจะรู้สึกมีปมด้อย กลายเป็นคนเก็บกดและเก็บตัว เข้าสังคมน้อย ความเครียดและความกดดันที่สะสมไว้นานๆ อาจจะทำให้เกิดความแปรปรวนทางพฤติกรรม สร้างปัญหาให้กับครอบครัวและสังคมโดยส่วนรวม ถ้าเด็กมีความกดดันจากครอบครัวก็อาจจะหนีออกจากบ้านกลายเป็นเด็กจรจัดที่สร้างปัญหาให้กับชุมชน โดยเฉพาะปัญหาโสเภณี เด็กที่มีประวัติถูกทารุณกรรมทางเพศนั้น มักจะตัดสินใจเข้าสู่การค้าประเวณีได้ง่าย (Bentovim & Smith, 1993) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Chandy และคณะ (1996) ที่พบว่าผู้ชายที่รายงานว่าเคยถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็กมีผลการเรียนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยและมีความเสี่ยงสูงที่จะถูกพักการเรียน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จะแสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรง ทำลายข้าวของ ขกตีกับผู้อื่น ยกพวกตีกัน ลักขโมย ชมชู้ทางเพศ และเกี่ยวพันกับการขายตัว

จากการศึกษาของ National Society for the prevention of Cruelty to Children (NSPCC) Greater Manchester (1989, อ้างใน Renvoize, 1993) กับเด็กจำนวน 411 คน มีเด็กที่ได้รับการทารุณกรรมทางเพศจำนวน 311 คน และอีก 100 คน เป็นเด็กที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณ

1988 ถึง 28 กุมภาพันธ์ 1989) พบอาการเหล่านี้คือ ร้อยละ 32 มีปัญหาการเรียนร้อยละ 25 มีปัญหาในเรื่องการแสดงออกทางเพศร้อยละ 16 มีพฤติกรรมก้าวร้าวและทำลายร้อยละ 16 มีพฤติกรรมแยกตัวและพฤติกรรมยินยอมร้อยละ 13 ขาดความไว้วางใจร้อยละ 12 แยกตัวจากสังคมร้อยละ 11 หลบหนีออกจากบ้านร้อยละ 10 สำเร็จความใคร่มากเกินไปร้อยละ 9 ปัสสาวะรดที่นอนร้อยละ 8 มีปัญหาเรื่องการนอนหลับร้อยละ 5 มีปัญหาการกิน และอีกร้อยละ 5 เป็นปัญหาอื่นๆ

นอกจากนี้ บริทรศ ศิลปกิจ(2531) ได้กล่าวถึงปฏิกริยาต่อการถูกระงับทางเพศ แบ่งได้ 4 พวกคือ

1.เด็กที่สามารถปรับตัวได้ดี ในกลุ่มนี้เด็กสามารถควบคุมความวิตกกังวลจากเหตุการณ์ได้ดี และคิดว่าเป็นความผิดของผู้ใหญ่ที่เป็นคนกระทำ เด็กสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนและครอบครัว ได้

2.เด็กที่เก็บกดหรือหลีกเลี่ยง ในกลุ่มนี้ความวิตกกังวลในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยังคงถูกซ่อนอยู่ในจิตใจสำนึก เมื่อถูกซักถามเขาจะปฏิเสธที่จะให้ข้อเท็จจริงที่กระจ่างชัด เด็กจะสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติถ้าไม่มีความกดดัน แต่เมื่อมีความกดดันเกิดขึ้นเด็กจะไม่สามารถปรับตัวได้ อาจจะมีอาการซึมเศร้า มีพฤติกรรมทำร้ายตนเอง ความสัมพันธ์กับเพื่อนเลวลง ความสัมพันธ์กับครอบครัว อาจมีปัญหา การเรียนตกต่ำและมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม

3.เด็กมีอาการเรื้อรัง ในกลุ่มนี้อาการต่างๆที่เกิดขึ้นในระยะแรกจะยังคงอยู่ต่อไปและอาจถูกกระตุ้นด้วยความกดดันต่างๆเช่นปัญหาครอบครัว เมื่อถูกถามถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เด็กจะเกิดความวิตกกังวลอย่างมาก รู้สึกผิดและตำหนิตนเอง ความสัมพันธ์กับครอบครัวไม่ดี ไม่สามารถคบเพื่อนได้ บางรายต้องออกจากโรงเรียน บางรายมีปัญหาทางเพศหรือกลับไปเป็นเหยื่อให้ถูกระงับซ้ำอีก

4.เด็กบางรายรับบทเป็นผู้กระทำเสียเอง เด็กจะระบายความวิตกกังวลออกไปในรูปก้าวร้าว โดยเปลี่ยนบทบาทจากผู้ถูกระงับไปเป็นผู้กระทำ มีพฤติกรรมต่อต้านเพื่อน โรงเรียน ครอบครัว โดยเด็กอาจจะยังคงมีความสัมพันธ์ทางอารมณ์ สังคมและเศรษฐกิจกับผู้กระทำต่อไป

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลกระทบของการถูกรังแกทางเพศ

ปฏิกริยาการตอบสนองของเด็กต่อการถูกรังแกทางเพศจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับ

1 ประเภทและความรุนแรงของการทารุณกรรมทางเพศ โดยเด็กที่ถูกบุคคลในครอบครัวทารุณกรรมทางเพศ (incest) จะมีผลกระทบที่รุนแรงกว่าเด็กที่ถูกกระทำโดยบุคคลนอกครอบครัว แต่ในกรณีที่ถูกระงับโดยบุคคลนอกครอบครัว ที่มีการใช้ความรุนแรง (sadistic or violent) หรือมีการทำร้ายร่างกายร่วมด้วย ก็ทำให้เกิดผลกระทบที่รุนแรงเช่นกัน เพราะการทารุณกรรมทางเพศที่ใช้การข่มขู่บังคับ หรือการใช้กำลังกระทำต่อเด็กอย่างรุนแรงมีผลกระทบในทางลบทั้งในระยะสั้นและระยะยาว จะเกิดบาดแผลทางด้านจิตใจมากกว่าการถูกทารุณกรรมทางเพศโดยไม่ใช้กำลัง (Finkelhor, Russell & Fromuth อ้างใน Bentovim & Smith, 1993)

2 ความสัมพันธ์กับผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ การมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศมีความเกี่ยวข้องกับการเกิดผลกระทบที่รุนแรง โดยเฉพาะถ้าผู้กระทำทารุณกรรมเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กและครอบครัว เด็กจะเกิดความรู้สึกไม่ไว้วางใจเกิดขึ้น วิตกกังวล หวาดกลัว สับสน ไร้ที่พึ่ง และไม่กล้าเปิดเผยเรื่องราว ทั้งนี้เด็กจะมีปฏิกิริยาตอบสนองที่รุนแรงและยาวนานกว่าเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศโดยคนแปลกหน้า

3 ช่วงระยะเวลาและลักษณะของการทารุณกรรมทางเพศ การทารุณกรรมทางเพศในช่วงระยะเวลาที่ยาวนาน เช่นในกรณีที่เกิดขึ้นในครอบครัว (Incest) มักจะมีการทำทารุณกรรมทางเพศซ้ำ จะกินเวลาประมาณ 1-3 ปีก่อนที่จะถูกเปิดเผย การทารุณกรรมจะเกิดตลอดช่วงระยะเวลา จึงส่งผลกระทบมากกว่าการเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวหรือช่วงเดียว เว้นแต่การเกิดครั้งเดียวนั้นมีความรุนแรงมาก

154156

362.76

ส139 ๗

๗๑

4 อายุที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ อายุของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศมีผลต่อพัฒนาการในทุกด้าน จากการศึกษาของ Gomes-Schwartz และคณะ (1990) ที่ศึกษาผลกระทบทางจิตใจ อารมณ์ที่เกิดขึ้นในระยะแรกในเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศอายุตั้งแต่ 4-18 ปี จำนวน 113 คน โดยแบ่งเด็กออกเป็น 3 กลุ่มคือเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 4-6 ปี จำนวน 30 คน เด็กในวัยเรียนอายุ 7-13 ปี จำนวน 58 คน และวัยรุ่นอายุ 14-18 ปี จำนวน 25 คน ตามแบบวัดทางด้านอารมณ์ ชื่อ Louisville Behavior Checklist ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มเด็กที่มีประวัติการถูกทารุณกรรมทางเพศมีความเครียดทางด้านจิตใจอารมณ์สูงกว่าเด็กทั่วไป และความเครียดทางจิตใจ และ

อารมณ์จะปรากฏให้เห็นในปัญหาพฤติกรรมหลายด้าน นอกจากนี้ยังพบว่าในกลุ่มเด็กวัยก่อนเรียน

คือกลุ่มเด็กวัยเรียน เพราะเด็กในวัยเรียนมีความเข้าใจในเรื่องเพศสัมพันธ์และมีความเข้าใจว่าการกระทำทางเพศนั้นฝ่าฝืนข้อห้ามทางสังคม

5 ปฏิบัติการแรกของบุคคลที่มีความสำคัญต่อเด็ก เด็กส่วนมากพยายามจะบอกผู้ใหญ่ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นอย่างน้อย 1 ครั้ง ถ้าบอกแล้วได้รับการเชื่อถือว่าจะช่วยลดผลกระทบลง แต่ถ้าการทารุณกรรมทางเพศเปิดเผยแล้วปฏิกริยาที่เกิดขึ้น คือ ผู้ใหญ่ไม่เชื่อ เด็กจะรู้สึกอับอายมาก รู้สึกละอายในเรื่องที่เกิดขึ้น เด็กอาจจะไม่พูดเรื่องนี้อีกจะเก็บไว้เป็นความลับจนถึงวัยผู้ใหญ่ และส่งผลกระทบต่อรุนแรงตามมา นอกจากนี้ยังขึ้นกับลักษณะบุคลิกภาพของเด็กแต่ละคนที่แตกต่างกัน โดยเด็กที่มีปัญหาการปรับตัวหรือบุคลิกภาพเดิมไม่ดี การทารุณกรรมทางเพศจะมีผลกระทบต่อรุนแรงมาก

การช่วยเหลือ และการป้องกัน

การช่วยเหลือ การช่วยเหลือและปกป้องคุ้มครองเด็กให้ปลอดภัยนั้นสิ่งสำคัญก็คือการให้ความรู้ ความเข้าใจแก่ประชาชนเกี่ยวกับปัญหาที่นับวันจะเพิ่มมากขึ้น เพื่อมุ่งหวังให้ประชาชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาและร่วมมือที่จะช่วยกันแก้ไข ชุมชนและสังคมควรให้ความช่วยเหลือแก่เด็กและครอบครัวที่มีปัญหา และควรจะต้องหาแนวทางการป้องกันไม่ให้ปัญหาทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ในหลายๆประเทศจัดให้มีมาตรการป้องกันและคุ้มครองเด็ก โดยการให้ความรู้แก่ครอบครัวและชุมชน ผู้นำชุมชน โรงเรียน และผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็ก จัดให้มีมาตรการทางกฎหมายที่เข้มงวดขึ้น เพิ่มโทษผู้กระทำและลงโทษผู้รู้เห็นเหตุการณ์ของอาการกระทำทางเพศเด็กแต่ไม่รายงาน

เด็กที่เข้ามาขอรับการช่วยเหลือ ส่วนมากแล้วมีอาการหรือความรู้สึกของการเป็นเหมือนสินค้าที่มีตำหนิ (Damaged goods) มีความละอาย กลัว ซึมเศร้า รู้สึกคุณค่าในตัวเองต่ำนำไปสู่การขาดทักษะทางสังคม เป็นผู้ที่ยึดถือความโกรธและความรู้สึกไม่เป็นมิตร ไม่ไว้วางใจผู้อื่น สับสนในบทบาทของตนเอง ขาดวุฒิภาวะ และล้มเหลวในพัฒนาการด้านต่างๆ (Tower, 1993) ดังนั้นเป้าประสงค์หลักในการช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ เพื่อช่วยให้เด็กแสดงออกซึ่งความรู้สึกของความโกรธ ความกลัว ความละอายและความรู้สึกไม่เป็นมิตร ช่วยให้เกิดประสบการณ์ของความไว้วางใจ เพิ่มความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง เพิ่มการทำหน้าที่ในสังคม สามารถติดต่อกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม พัฒนาทักษะในการเผชิญหน้า เปลี่ยนพฤติกรรมในทางทำลายให้เป็น

พฤติกรรมที่ยอมรับได้ (Mayer, 1985 อ้างใน Tower, 1993) ซึ่ง อูมาพร ตรังคสมบัติ (2536) กล่าวถึงการช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณทางเพศ มีหลัก 4 ประการคือ

- 1.ดูแลปัญหาที่รีบด่วนทางร่างกาย(acute medical problem) ได้แก่ รักษาบาดแผลที่มี ป้องกันการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ และป้องกันการมีครรภ์
- 2.ดูแลปัญหาที่รีบด่วนทางอารมณ์ (acute emotional problem) ในเด็กและครอบครัว
- 3.ป้องกันเด็กจากการถูกกระทำทารุณอีก
- 4.วางแผนการรักษาระยะยาวทั้งทางกายและจิตใจสำหรับเด็กและครอบครัว รวมทั้งการติดตามอย่างต่อเนื่อง

โดยการช่วยเหลือเด็กและครอบครัวแบ่งเป็น 2 ระยะดังนี้

1.การช่วยเหลือในระยะวิกฤติ (Crisis Intervention) เป้าหมายคือ เพื่อให้การดูแลที่จำเป็นทางด้านร่างกาย และให้การประคับประคองทางจิตใจแก่เด็กและครอบครัว ความปลอดภัยของเด็กเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง ถ้าไม่แน่ใจว่าเด็กจะปลอดภัยเมื่อกลับบ้าน ควรรับเด็กไว้ในโรงพยาบาลจนกว่าจะได้ประเมินสภาพครอบครัว หรือให้การช่วยเหลือที่จำเป็นที่จะหยุดเหตุการณ์ทารุณนั้น ในกรณีที่เด็กมีพี่ หรือน้อง ควรระมัดระวังว่าพี่หรือน้องของเด็ก อาจถูกกระทำทารุณได้เช่นกัน ถ้าเด็กมีความผิดปกติทางอารมณ์มาก อาจจำเป็นต้องให้ยา เช่น ยาลดความวิตกกังวล ยานอนหลับ หรือยาต้านอารมณ์เศร้า เป็นต้น ในเด็กโต ควรระวังให้มากเนื่องจากเด็กอาจพยายามทำร้ายตนเอง ควรมีมาตรการดูแลเพื่อป้องกันการฆ่าตัวตาย(suicidal precaution) โดยอาจให้ญาติคอยเฝ้าเด็กด้วย ในระยะนี้การค้นหาความจริงว่าใครเป็นผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ และทำไมมันไม่ใช่เรื่องรีบด่วนในระยะนี้ สิ่งที่สำคัญคือการสร้างความไว้วางใจให้เกิดขึ้นในทีมแพทย์ พยาบาล และนักสังคมสงเคราะห์ที่ดูแลเด็ก การที่ไม่มีหลักฐานชัดเจนว่าใครเป็นผู้ทำร้ายเด็ก ไม่ได้หมายความว่าไม่มีการกระทำทารุณกรรมทางเพศเกิดขึ้น

2.การช่วยเหลือในระยะยาว (Long-term Intervention) เป้าหมายสำคัญคือช่วยให้เด็กและครอบครัวสามารถจัดการกับปัญหาทางอารมณ์และทางสังคม อันเป็นผลกระทบของการถูกทารุณกรรมทางเพศได้อย่างเหมาะสม อาจใช้การรักษาด้วยจิตบำบัด ได้แก่การทำจิตบำบัดรายบุคคล(Individual Psychotherapy) และทำจิตบำบัดครอบครัว (Family Psychotherapy) เพื่อลดความกังวล ความโกรธ และความรู้สึกผิดของแต่ละบุคคล ให้ครอบครัวสามารถให้การประคับประคองทางจิตใจที่เหมาะสมกับเด็ก และปกป้องเด็กให้ปลอดภัย นอกจากนี้อาจมีการทำจิตบำบัดกลุ่ม(Group Psychotherapy) ในกรณีที่เด็กหลายคนประสบปัญหาเดียวกัน การทำจิต

ที่สภาพจิตใจของเด็กกลับคืนเป็นปกติมีสูง โดยประมาณ 2 ใน 3 ของเด็กจะหายเป็นปกติภายในเวลา 12-18 เดือน ส่วนเด็กที่มีปัญหาด้านจิตใจเป็นเวลานานมักเกิดจากการขาดการสนับสนุนให้กำลังใจจากครอบครัว สภาพครอบครัวมีลักษณะวุ่นวาย เกิดเหตุการณ์ซ้ำเติมภายหลัง เช่น ถูกให้ออกจากบ้าน ถูกทารุณกรรมทางเพศบ่อยๆ ถูกข่มขืนหรือข่มขู่ และผู้กระทำทารุณคือญาติสนิท เช่น บิดา หรือบิดาเลี้ยง

อย่างไรก็ตาม ในมาตรการการช่วยเหลือต่าง ๆ นั้น สิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือการทารุณกรรมทางเพศเด็กนั้นจะทำให้เกิดผลกระทบหลายด้านพร้อมกัน ผลที่เกิดขึ้นกับเด็กไม่ใช่เพียงด้านสุขภาพและจิตใจ หรืออารมณ์ของเด็กเท่านั้น ด้านครอบครัว สังคม กฎหมาย รวมไปถึงขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม จริยธรรม และศาสนา เป็นสิ่งที่จะได้รับผลกระทบไปด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และหลายครั้งที่มาตรการสำหรับแต่ละด้าน อาจก่อให้เกิดปัญหาแทรกซ้อนตามมา นอกเหนือจากปัญหาการทารุณกรรมเด็กเอง เช่น การที่พ่อทารุณกรรมทางเพศลูกในสังคมไทย อาจทำให้พ่อต้องเข้าคุก เด็กอาจขาดคนดูแลเพราะแม่ต้องไปทำงานหารายได้ แม่อาจมีสามีใหม่ ตัวเด็กเองอาจถูกปู้ยากล่าวหาว่าเป็นลูกอกตัญญู เด็กอาจรู้สึกผิดหรือรู้สึกว่าตนเป็นคนชั่ว เพราะทำให้พ่อต้องติดคุก หรือเพราะตัวเองเสียความบริสุทธิ์ ครอบครัวของเด็กอาจต้องย้ายที่อยู่ หรือเด็กอาจต้องออกจากโรงเรียน เมื่อมีการเผยแพร่เรื่องราวออกไปก็อาจก่อให้เกิดผลกระทบทางสังคมในวงกว้าง เกิดความตึงเครียด และแรงกดดันเป็นลูกโซ่ต่อไป (โยเซฟ เพียร์เทียงธรรม, 2541) ดังนั้นการช่วยเหลือเด็กที่ผู้ทารุณกรรมเป็นบุคคลในครอบครัวนั้น นอกจากการคำนึงถึงความปลอดภัยของเด็กแล้ว สิ่งที่ต้องทำเป็นอย่างยิ่งคือ ช่วยให้พ่อแม่รู้ว่าจะเป็นพ่อแม่ที่ดี ให้การดูแล ปกป้องเด็กได้อย่างไร ช่วยประคับประคองและการสนับสนุนในอันที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ ในการเป็นพ่อแม่ที่ดี

การป้องกัน ในการป้องกันการทารุณกรรมทางเพศเด็กในระดับแรก ได้แก่การให้ความรู้แก่ชุมชนและสังคม การเตรียมความพร้อมของคู่สมรสก่อนแต่งงานและก่อนมีบุตร การให้ความรู้แก่พ่อแม่ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรและการสอนให้เด็กรู้จักการป้องกันตนเองก็เป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยป้องกันการทารุณกรรมทางเพศเด็กได้

มีการพัฒนาโปรแกรมการป้องกันการทารุณกรรมทางเพศเด็กขึ้นมาหลากหลายเพื่อช่วยให้เด็กมีความรู้และเข้าใจว่าการทารุณกรรมทางเพศคืออะไร และเด็กจะปฏิบัติอย่างไรเพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อของการถูกทารุณกรรมทางเพศ โปรแกรมการป้องกันการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กจะแตกต่างกันในเนื้อหา กลุ่มเป้าหมาย ผู้สอน รูปแบบการสอน แต่มีแนวคิดที่เหมือนกันคือการ

การณืที่เกิดขึ้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (Brassard., et al, 1983; Wurtele., et al, 1986; Wurtele, 1987)

คำแนะนำสำหรับเด็ก

1. การให้เด็กแยกแยะความแตกต่างระหว่างการสัมผัสที่ดีและไม่ดีในสถานการณ์ต่างๆ การสัมผัสที่ดีเช่น การโอบกอดด้วยความรัก การลูบศีรษะ เป็นต้น
2. รู้จักการสื่อสารแสดงความรู้สึกออกมาในสถานการณ์ที่ชอบและไม่ชอบ โดยพูดคำว่า "ไม่"
3. เด็กควรรู้ว่าการกระทำที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเด็ก
4. รู้จักแยกแยะความลับ/ความตื่นเต้นที่ไม่ควรเก็บเป็นความลับ และเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ที่ไว้ใจฟัง จนกว่าจะมีคนเชื่อและให้การช่วยเหลือ

คำแนะนำสำหรับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

1. สอนให้เด็กเข้าใจถึงหน้าที่ของอวัยวะเพศและความเป็นส่วนตัวในร่างกาย ตลอดจนการสัมผัสที่ถูกและผิด
2. อย่าสอนให้เด็กทำตามผู้ใหญ่บอกทุกอย่าง เพราะผู้กระทำผิดมักจะทำร้ายเด็กในบ้านของตนเอง โดยการขอร้องหรือชักชวนเด็กทำตามที่บอก
3. พ่อแม่ควรมีการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการทารุณกรรมหรือความปลอดภัยส่วนตัว ภายในครอบครัว
4. สอนเด็กให้รู้ว่าเด็กควรมีสิทธิในร่างกายของเขา และแสดงออกถ้าเด็กรู้สึกไม่สบายใจหรือไม่ชอบการกระทำนั้น
5. สังเกตการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเด็ก เช่นการแยกตัว
6. อย่าเข้มงวดกับเด็ก เด็กที่รู้สึกว่าจะไม่ได้รับความรักหรือการชื่นชมจากพ่อแม่ เป็นการเปิดโอกาสต่อการตกเป็นเหยื่อทางเพศได้ง่าย เพราะผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศจะใช้ความรักความเห็นใจเด็กและทำให้เด็กรู้สึกว่าเป็นบุคคลสำคัญ ทำให้เด็กรู้สึกพึงพอใจในความรักความอบอุ่นที่ได้รับจากการสัมผัสนั้น
7. พ่อแม่ต้องรู้จักช่วงอายุที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศ เมื่อเด็กหญิงมีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยสาว เด็กจะมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศมาก ผู้กระทำทารุณกรรมจะใช้การอยากรู้อยากเห็นของเด็กชักนำเข้าสู่ในเรื่องเพศในลักษณะการให้คำ

8. พ่อแม่จะต้องแสดงให้เด็กรู้สึกมั่นใจว่าเด็กสามารถเล่าเรื่องราวให้ฟังได้ถ้ามีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเด็กและเชื่อในสิ่งที่เด็กบอกเล่า ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศถึงร้อยละ 61 จะวิตกกังวลว่าเด็กจะเปิดเผยเรื่องราวที่เกิดขึ้นเพราะพวกเขาจะกลัวความยุ่งยากหรือกลัวถูกจับ

คำแนะนำสำหรับครูและโรงเรียน

1. โรงเรียนจะต้องมีโปรแกรมการป้องกันการถูกทารุณกรรม และสอนเด็กทุกคน โดยเริ่มตั้งแต่เด็กมีอายุน้อยๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้เด็ก
2. ควรให้เด็กได้มีโอกาสแสดงบทบาทสมมติในการป้องกันตนเองในสถานการณ์ที่มีการทารุณกรรมเกิดขึ้นเพื่อเป็นการฝึกให้เด็กแสดงความรู้สึกหรือการกระทำออกมาโดยอัตโนมัติ
3. โปรแกรมการป้องกันจะต้องไม่สอนให้เด็กเชื่อหรือมีเจตคติต่อผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กว่าจะต้องเป็นบุคคลแปลกหน้าเท่านั้น เพราะเด็กไม่สามารถแยกแยะหรือพิจารณาลักษณะของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศได้ถ้าบุคคลนั้นสุภาพ อ่อนโยน ทำทางเป็นมิตรหรือแต่งตัวดี
4. โรงเรียนจะต้องจัดการอภิปรายภายในโรงเรียนเพื่อกระตุ้นให้เด็กได้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับใครบางคน que เด็กไว้ใจ
5. แผนพร่ำประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความปลอดภัยส่วนตัวในเรื่องการทารุณกรรมทางเพศภายในโรงเรียน
6. สอนเพศศึกษาให้แก่เด็ก การที่เด็กมีความรู้ในเรื่องเพศที่เพียงพอจะช่วยให้เด็กรู้ว่าการกระทำอย่างไรถือว่าเป็นการทารุณกรรมทางเพศ

ในประเทศไทยการป้องกันการทารุณกรรมทางเพศเด็กส่วนใหญ่เป็นการป้องกันการถูกทารุณกรรมซ้ำและการฟื้นฟูรักษาเพื่อป้องกันผลกระทบต่อเด็ก ซึ่งเป็นการดำเนินงานภายหลังที่มีการทารุณกรรมทางเพศแล้ว การดำเนินงานเพื่อป้องกันการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กในขั้นแรกก่อนที่จะมีการทารุณกรรมที่มุ่งเน้นให้เด็กรู้จักการป้องกันตนเองมีอยู่น้อย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการดำเนินงานของหน่วยงานเอกชนที่ทำงานด้านเด็ก เช่น มูลนิธิพิทักษ์สิทธิเด็ก (2540) ได้นำโครงการ "ตัวฉันเป็นของฉัน" (Feeling Yes, Feeling No) ซึ่งเป็นโครงการป้องกันการถูกทารุณกรรมทางเพศ

ค.ศ. 1985 แบ่งกิจกรรมออกเป็น 2 ส่วน คือ กิจกรรมของผู้ใหญ่และกิจกรรมของเด็ก ใช้วิธีการสอนด้วยการบรรยาย การชมวิดีโอทัศน์และการทำกิจกรรมกลุ่ม มาทดลองสอนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร 2 โรงเรียน โครงการนี้มีแนวคิดพื้นฐานที่สำคัญ สรุปได้ดังนี้

1. แยกแยะการสัมผัสที่ทำให้เด็กรู้สึกดีและไม่ดี
2. เด็กสามารถพูดคำว่า "ไม่" และบอกผู้ใหญ่ที่เข้าใจได้ ถ้ามีใครบางคนสัมผัสร่างกายของเด็ก ซึ่งการสัมผัสนั้นเด็กรู้สึกไม่ดี หรือไม่สบายใจ
3. เด็กมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการทารุณกรรมทางเพศในหัวข้อความหมาย ลักษณะผู้กระทำของการทารุณกรรมทางเพศ
4. เด็กสามารถแก้ไขปัญหาในการหลบเลี่ยงจากคนแปลกหน้าในสถานการณ์ที่อันตราย
5. มีผู้ใหญ่หลายคนที่สามารถให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศได้ โดยการเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้ใหญ่ฟังจนกว่าจะมีคนเชื่อ
6. การทารุณกรรมทางเพศไม่ใช่เป็นความผิดของเด็ก

กล่าวได้ว่าการป้องกันการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่สำคัญที่สุดคือ การให้ความรู้ ให้การศึกษาในเรื่องของเพศศึกษา (Zgourides, 1996) ความรู้ที่ให้กับความเหมาะสมกับบริบทของแต่ละสังคม วัฒนธรรม เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง เชื่อใจในตนเอง และเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น ตลอดจนบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูเด็กควรให้การเลี้ยงดูอบรมเด็กด้วยความรักและเอาใจใส่ ควรทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของลูกในทุกๆด้าน และควรปลูกฝังอบรมศีลธรรม จรรยาให้กับลูก เพราะครอบครัวเป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญต่อพฤติกรรมของเด็ก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ศึกษาการทารุณกรรมทางเพศเด็กจากหนังสือพิมพ์รายวันไทย ครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ดำเนินการศึกษาใน 2 ลักษณะคือศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Survey) โดยศึกษาจากหนังสือ เอกสาร บทความ วิทยานิพนธ์และงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้อง และศึกษาจากภาคสนาม (Field Survey) โดยใช้ตารางกำหนดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการหาข้อมูล เพื่อรวบรวมรายละเอียดถึงจำนวน อายุ เพศ สถานที่เกิดเหตุ และความสัมพันธ์ระหว่างเด็กที่ถูกทารุณกรรมและผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก โดยสนใจศึกษาข้อมูลจากหนังสือพิมพ์รายวันไทย เพื่อจะได้นำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขการทารุณกรรมทางเพศกับเด็กต่อไป

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ หนังสือพิมพ์รายวันไทยประเภทประชานิยม ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด ที่ออกวางจำหน่ายระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2541 ถึง 31 ธันวาคม 2541 กลุ่มตัวอย่างคือ หนังสือพิมพ์รายวันไทย 1 ชื่อฉบับ จำนวน 365 ฉบับ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย(Simple Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อทำการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าวตามสิ่งที่สนใจศึกษาคือ ตารางกำหนด(Table of Specification) ที่ประกอบด้วยเนื้อหาในตารางที่จะสามารถตรวจสอบเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์ในด้าน จำนวนของการเกิดเหตุการณ์ รายละเอียดในเรื่องของอายุ และเพศของทั้งเด็กและผู้ที่ทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก สถานที่เกิดเหตุการณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและผู้ที่ทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก และจำนวนของผู้ที่ทำทารุณกรรมต่อผู้ที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

หาคุณภาพของเครื่องมือโดย นำตารางกำหนดไปทดลองเก็บข้อมูลข่าวหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นคือหนังสือพิมพ์ข่าวสดจำนวน 20 ข่าว คุณภาพของเครื่องมือดังกล่าววัดได้โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง (Reliability Coefficient) สอดคล้องกันระหว่างผู้เก็บรวบรวมข้อมูล 2 คน จากข่าวเดียวกัน ถ้าเก็บข้อมูลตรงกันให้คะแนน 1 ถ้าไม่ตรงกันให้คะแนน 0 ในทุกๆตัวแปร ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ .95 แสดงว่าตารางกำหนดที่ใช้ในการวิจัยมีค่าความเที่ยงสูง สำหรับค่าความตรง (Validity) ของข้อมูลนั้นถือว่าการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันตรงตามความเป็นจริงแล้ว ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์มีคุณภาพทั้งความตรงและความเที่ยงสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่างวันที่ 15 มกราคม 2542 ถึงวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2542 ที่สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งมีหนังสือพิมพ์ไทยรัฐที่เป็นกลุ่มตัวอย่างครบทั้ง 365 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าว (Content Analysis) มาลงรหัสแจกนับจากข่าวทั้ง 82 ข่าว แล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรม SPSS/PC สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การแจกแจงความถี่ และคำนวณหาค่าร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลจากวิจัยการกระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก นำเสนอด้วยตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ส่วนดังต่อไปนี้คือ

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากรของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก

ส่วนที่ 2 ลักษณะทางประชากรของผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

ส่วนที่ 4 สถานที่เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศ

ส่วนที่ 5 จำนวนข่าวและอัตราส่วนระหว่างผู้กระทำกับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

การวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากรของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของผู้กระทำทารุณกรรม จำแนกตามเพศ และอายุ

ลักษณะ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	98	100
หญิง	0	0
อายุ		
10-20 ปี	20	20.4
21-30 ปี	15	15.3
31-40 ปี	28	28.6
41-50 ปี	22	22.4
51-60 ปี	5	5.1
61-70 ปี	5	5.1
71-80 ปี	0	0.0

จากตารางที่ 1 พบว่าผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นเพศชายทั้งหมด มีอายุเฉลี่ย 36.7 ปี อายุน้อยสุดคือ 10 ปี และอายุมากที่สุดคือ 78 ปี ช่วงอายุที่พบมากที่สุดคือ 31-40 ปี พบร้อยละ 28.6 รองลงมาคือ 41-50 ปี และ 10-20 ปี พบร้อยละ 22.4 และ 20.4 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ลักษณะทางประชากรของผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ จำแนกตามเพศ และอายุ

ลักษณะ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	15	17
หญิง	73	83
อายุ		
1-4 ปี	4	4.5
5-8 ปี	15	17.0
9-12 ปี	23	26.1
13-16 ปี	40	45.5
17-18 ปี	6	6.8
รวม	88	100

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 83 และเป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 17 มีอายุเฉลี่ย 11.9 ปี อายุน้อยสุดคือ 1 ปี และอายุมากที่สุดคือ 18 ปี ช่วงอายุที่พบว่าถูกทารุณกรรมทางเพศมากที่สุดคือ 13-16 ปี พบร้อยละ 45.5 รองลงมาคือช่วงอายุ 9-12 ปี และ 5-8 ปี พบร้อยละ 26.1 และ 17.0 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์	จำนวน(คน)	ร้อยละ
รู้จักกัน	82	83.7
พ่อ	8	8.2
พ่อเลี้ยง	10	10.2
ญาติ(ปู่ ลุง อาฯ)	16	16.3
ครู	8	8.2
พระ	6	6.1
อื่นๆ(เพื่อนบ้าน คนรู้จักกับพ่อแม่ฯ)	34	34.7
ไม่รู้จักกัน	16	16.3
ชาวต่างชาติ	6	6.1
คนไทย	10	10.2
รวมทั้งหมด	98	100

จากตารางที่ 3 พบว่าผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กมีทั้ง พ่อ พ่อเลี้ยง ญาติสนิท บุคคลใกล้ชิดหรือคนรู้จักเช่น ครู คนข้างบ้าน พระ คนแปลกหน้าทั้งที่เป็นคนไทยและคนต่างชาติ โดยพบว่าส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกับเด็กคิดเป็นร้อยละ 83.7 และที่ไม่รู้จักกันมาก่อนคิดเป็นร้อยละ 16.3 ในส่วนของบุคคลที่รู้จักกัน พบว่าผู้กระทำทารุณกรรมนั้น เป็นเพื่อนบ้าน และคนรู้จักกับพ่อแม่มากที่สุดคือร้อยละ 34.7 รองลงมา คือ เป็นญาติสนิทเช่น ปู่ ลุง อา พบร้อยละ 16.3 และพ่อเลี้ยง พบร้อยละ 10.2 ส่วนในบุคคลที่ไม่รู้จักกันมาก่อนนั้นมีทั้งที่เป็นคนไทยและชาวต่างชาติ คิดเป็นร้อยละ 10.2 และ 6.1 ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 สถานที่เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศ

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของสถานที่เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศ

สถานที่	จำนวนข่าว	ร้อยละ
ในบ้านของผู้ถูกทารุณกรรม	34	41.5
นอกร้านของผู้ถูกทารุณกรรม	48	58.5
บ้านของผู้กระทำทารุณกรรม	12	14.6
ป่าข้างทาง	10	12.2
โรงแรม	9	11.0
โรงเรียน	7	8.5
วัด	6	7.3
บ้านร้าง	3	3.7
โรงพัก	1	1.2
รวมทั้งหมด	82	100

จากตารางที่ 4 พบว่าสถานที่เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศ พบว่าเป็นนอกร้านของผู้ถูกทารุณกรรมเป็นส่วนใหญ่คือ ร้อยละ 58.5 ส่วนการเกิดเหตุในบ้านของผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ คิดเป็นร้อยละ 41.5 สำหรับสถานที่นอกร้านของผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ พบว่าเหตุการณ์ของการทารุณกรรมทางเพศเกิดขึ้นที่บ้านของผู้กระทำทารุณกรรมมากที่สุด พบร้อยละ 14.6 รองลงมาคือ ป่าข้างทาง และโรงแรม พบร้อยละ 12.2 และ 11.0 ตามลำดับ

ส่วนที่ 5 จำนวนข่าว และ อัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ กับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของจำนวนข่าว และอัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศกับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

อัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศกับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ	จำนวนข่าว	ร้อยละ
1:1	70	85.5
1:2	1	1.2
1:3	1	1.2
2:1	5	6.1
2:2	1	1.2
3:1	1	1.2
3:3	1	1.2
4:1	2	2.4
รวม	82	100

จากตารางที่ 5 พบว่าจำนวนข่าวของการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่พบทั้งหมด 82 ข่าว และอัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศกับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็นหนึ่งต่อหนึ่ง คือ มีผู้กระทำทารุณกรรม 1 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 85.5 รองลงมา คือ มีผู้กระทำทารุณกรรม 2 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน และมีผู้กระทำทารุณกรรม 4 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน คิดเป็น ร้อยละ 6.1 และ 2.4 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณกรรมทางเพศจากข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์รายวันไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมรายละเอียดถึงจำนวน อายุ เพศ สถานที่เกิดเหตุ ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและผู้ทารุณกรรม และอัตราส่วนระหว่างเด็กที่ถูกทารุณกรรมกับผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ เพื่อจะได้นำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขการทารุณกรรมทางเพศกับเด็กต่อไป

สรุปผลการวิจัย

1. จำนวนข่าวของการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่พบทั้งหมด 82 ข่าว
2. ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นเพศชายทั้งหมด มีอายุเฉลี่ย 36.7 ปี อายุน้อยสุดคือ 10 ปี และอายุมากที่สุดคือ 78 ปี ช่วงอายุที่พบมากที่สุดคือ 31-40 ปี พบร้อยละ 28.6 รองลงมาคือ 41-50 ปี และ 10-20 ปี พบร้อยละ 22.4 และ 20.4 ตามลำดับ
3. ผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 83 มีอายุเฉลี่ย 11.9 ปี อายุน้อยสุดคือ 1 ปี และอายุมากที่สุดคือ 18 ปี ช่วงอายุที่พบว่าถูกทารุณกรรมทางเพศมากที่สุดคือ 13-16 ปี พบร้อยละ 45.5 รองลงมาคือช่วงอายุ 9-12 ปี และ 5-8 ปี พบร้อยละ 26.1 และ 17.0 ตามลำดับ
4. ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กมีทั้ง พ่อ พ่อเลี้ยง ญาติสนิท บุคคลใกล้ชิดหรือคนรู้จัก เช่น ครู คนข้างบ้าน พระ คนแปลกหน้าทั้งที่เป็นคนไทยและคนต่างชาติ โดยพบว่าส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกับเด็กคิดเป็นร้อยละ 83.7 และส่วนใหญ่พบว่าผู้กระทำทารุณกรรมนั้น เป็นเพื่อนบ้าน และเป็นคนรู้จักกับพ่อแม่ มากที่สุดคือร้อยละ 34.7 รองลงมาคือเป็นญาติสนิทเช่น ปู่ ลุง อา และพ่อเลี้ยง พบร้อยละ 16.3 และ 10.2 ตามลำดับ
5. สถานที่เกิดเหตุการทารุณกรรมทางเพศ พบว่าเป็นนอกบ้านของผู้ถูกทารุณกรรมเป็นส่วนใหญ่คือร้อยละ 58.5 ส่วนการเกิดเหตุในบ้านของผู้ถูกทารุณกรรมคิดเป็นร้อยละ 41.5 สำหรับสถานที่นอกบ้านของผู้ถูกทารุณกรรมพบว่าเหตุการณ์ของการมารุณกรรมเกิดขึ้นที่บ้านของ

6. อัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศกับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่นั้นเป็นหนึ่งต่อหนึ่ง คือ มีผู้กระทำทารุณกรรม 1 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน คิดเป็น ร้อยละ 85.5 รองลงมา คือ มีผู้กระทำทารุณกรรม 2 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน และมีผู้กระทำทารุณกรรม 4 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน คิดเป็น ร้อยละ 6.1 และ 2.4 ตามลำดับ

อภิปรายผล

1. อุบัติการณ์ของการเกิดการทารุณกรรมทางเพศเด็ก

จากการศึกษาพบว่าจำนวนข่าวของการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่พบทั้งหมด 82 ข่าว ซึ่งเป็นสถิติการทารุณกรรมทางเพศที่ต่ำกว่าความเป็นจริงมาก สาเหตุที่ทำให้อุบัติการณ์น้อยเป็นเพราะการทารุณกรรมทางเพศถูกมองว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัว ที่ควรเก็บไว้เป็นความลับ ครอบครัวมักไม่ให้ความร่วมมือเนื่องจากผู้กระทำมักจะมีบทบาทหลักในครอบครัว และบุคคลอื่นอยู่ภายใต้การครอบงำ หรือมีบุคคลอื่นที่ต้องการปกป้องไม่ให้ผู้กระทำต้องรับโทษถ้าเปิดเผยเรื่องขึ้นมา และเพราะคิดว่าไม่สามารถแก้ปัญหาได้และไม่ได้คิดจะคุ้มครองเด็ก หรือบุคคลอื่นในครอบครัวไม่ยอมรับความจริงเพราะเกิดความอับอายหรือไม่เชื่อเด็ก ทำให้ครอบครัวเสียชื่อเสียงเพราะถ้าเปิดเผยแล้วอาจเกิดตราบาป (stigma) ขึ้นในครอบครัว นอกจากนี้การถูกทารุณกรรมทางเพศยังพิสูจน์หรือตรวจพบได้ยาก (Water, 1975 อ้างใน Tower, 1993; Rathus et al., 1993) นอกจากนี้ยังไม่มีมีการแยกสถิติการทารุณกรรมทางเพศในเด็กออกจากสถิติคดีทางเพศของสตรีจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา, 2530) นอกจากนี้เรื่องราวต่างๆมักไม่เป็นที่ปรากฏต่อสาธารณชนมาก จนกว่าจะมีการทารุณกรรมที่ส่งผลอย่างร้ายแรง จึงจะเป็นคดีหรือปรากฏเป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์

2. ลักษณะของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก

จากการศึกษาพบว่าผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเป็นผู้ชายทั้งหมด มีอายุเฉลี่ย 36.7 ปี ช่วงอายุที่พบมากที่สุดคือ 31-40 ปี สอดคล้องกับข้อมูลจากศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (สนพรพร

และเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยพบว่าเป็นเพศชายระหว่างร้อยละ 95-98 (Maisch, 1972; Walters, 1975; Rush, 1980; Groth, 1979 อ้างใน Tower, 1993) การที่ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเป็นผู้ชาย เป็นเพราะโดยธรรมชาติของผู้หญิงเป็นเพศที่เลี้ยงดูเด็กตั้งแต่แรกเกิด ชอบเลี้ยงดูหรือดูแล มีความรับผิดชอบ เรียนรู้ความรัก มีความอ่อนโยน เข้าใจความรู้สึกของคนอื่นได้มากกว่าผู้ชาย ผู้ชายชอบแข่งขัน ไม่ละเอียดอ่อน ชอบใช้กำลังกับบุคคลที่อ่อนแอกว่ามากกว่าผู้หญิง (Tower, 1993) ส่วนทฤษฎีสตรีนิยม (Feminist Theory) อธิบายในเรื่องอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันว่าการที่ผู้ชายกระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก เพราะเพศชายถูกกำหนดให้เป็นชนชั้นที่เหนือกว่าเพศหญิง ผู้หญิงและเด็กมีสถานะทางสังคมด้อยกว่า ผู้ชายจึงมีสิทธิที่จะใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงได้ เป็นค่านิยมทางสังคมที่ผู้ชายเป็นผู้กุมอำนาจ ใช้ความรุนแรงในการทารุณเด็กและผู้หญิงเพื่อแสดงอำนาจของตนเอง และส่วนหนึ่งเพื่อพยายามลบล้างความรู้สึกไร้อำนาจของตน ซึ่งอาจถูกกระตุ้นโดยความตึงเครียดภายนอกครอบครัว เช่น จากที่ทำงาน หรือภายในครอบครัว เช่นภรรยา อาจมีพฤติกรรมบางอย่างที่ทำให้สามีรู้สึกว่าตนเองไร้อำนาจ จึงต้องการพิสูจน์ว่าตนเองมีอำนาจ โดยการกระทำกับผู้อ่อนแอคือเด็ก การกระทำนี้เป็นการส่งเสริมเบียดเบียนของเพศหญิง และส่งเสริมการใช้สิทธิเพื่ออำนาจ และการควบคุมของเพศชาย (Finkelhor, 1986; O'Fagan, 1989 อ้างใน Tomison, 1995) และยังคงคล้องกับความเชื่อทางเพศในสังคมวัฒนธรรมไทย ที่มีความเชื่อว่าผู้ชายเป็นภษษย์ที่เหนือกว่าผู้หญิง ผู้หญิงอ่อนแอกว่าผู้ชาย ผู้หญิงเป็นเพียงสมบัติของผู้ชาย ความต้องการทางเพศของผู้ชาย เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องหาทางปลดปล่อย หรือตอบสนองอย่างน่าพอใจ ในขณะที่ความต้องการของผู้หญิงไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น เชื่อว่าชายชาติกรหรือชายที่แท้ต้องมีความสามารถทางเพศสูง เป็นเรื่องธรรมดาที่ชายจะมีเพศสัมพันธ์กับหญิงหลายคน และความเชื่อที่ว่าผู้ชายไม่มีความจำเป็นต้องรับผิดชอบภายหลังการมีเพศสัมพันธ์ (รัตนา ธนาพรสังสุทธิ. 2528)

3. ลักษณะของผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

จากการศึกษาพบว่าผู้ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็นเด็กหญิงคิดเป็นร้อยละ 83 และเด็กชายที่ถูกทารุณกรรมทางเพศพบร้อยละ 17 สอดคล้องกับการศึกษาของ Hobbs & Hanks (1993) ที่พบว่าเด็กหญิงและเด็กชายมีโอกาสถูกทำทารุณกรรมทางเพศได้เหมือนกัน แต่เด็กหญิงถูกกระทำมากกว่าเด็กชายคิดเป็นสัดส่วน 4 หรือ 5:1 ช่วงอายุที่พบว่าถูกทารุณกรรมทาง

สาว เด็กจะมีความอยากรู้ อยากเห็นในเรื่องเพศมาก ต้องการความใกล้ชิด ความอบอุ่นและเอาใจใส่ ผู้กระทำทารุณกรรมอาจจะใช้การอยากรู้ อยากเห็นของเด็กชักนำเข้าสู่ในเรื่องเพศ และกระทำทารุณกรรมทางเพศได้

ผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศที่เป็นเด็กชายมักมีน้อย โดยมากผู้ที่กระทำทารุณกับเด็กชายมักเป็นชาวต่างชาติ และเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่ใช่สมาชิกในครอบครัว เด็กชายส่วนใหญ่เป็นเด็กเร่ร่อน และมีเด็กชายจำนวนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจโสเภณี นอกจากนี้สถานที่ที่เด็กชายถูกทารุณกรรมมักจะไม่ใช่ที่บ้าน แต่เป็นสถานที่สาธารณะ สาเหตุที่อุบัติการณ์ในเด็กชายมีน้อยกว่าความเป็นจริง เนื่องจากเด็กชายมักไม่ยอมพูดเกี่ยวกับการถูกล่วงเกินทางเพศ เด็กจะเงียบ เพราะกลัวผู้อื่นจะไม่เชื่อ และกลัวถูกเพื่อนล้อ หรือไม่ยอมรับว่าตนอ่อนแอ เมื่อเด็กถูกล่วงเกินโดยผู้ชาย เด็กจะเกิดความกลัวว่าตนจะมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน (สมภพ เรื่องตระกูล, 2542)

4. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมและผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

จากการศึกษาพบว่า การทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเป็นคนที่รู้จักกับเด็กคิดเป็นร้อยละ 83.7 และพบว่าส่วนใหญ่ของผู้กระทำทารุณกรรมนั้น เป็นเพื่อนบ้าน คนรู้จักกับพ่อ แม่มากที่สุดคือร้อยละ 34.7 รองลงมาคือเป็นญาติสนิทเช่น ปู่ ลุง อา พบร้อยละ 16.3 และพ่อเลี้ยงพบร้อยละ 10.2 สอดคล้องกับการศึกษาที่พบว่าผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เด็กรู้จักคุ้นเคย และมีความสัมพันธ์กัน ได้แก่ พ่อ พ่อเลี้ยง ญาติ เพื่อนของพ่อแม่ คนรู้จัก ครู มีส่วนน้อยที่เป็นคนแปลกหน้า (ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก อ้างใน สหพรพรช เพชรดำรัส, 2539; สุพล จงพานิชย์กุลธรและจันทนา จิรวาศิริ, 2537 อ้างใน กมล รอดคล้าย มนตรี สันทวิชัยและทวีคุณ มาลัยภรณ์, 2540) เหตุผลที่พ่อแม่ไม่รับรู้ถึงอันตรายจากผู้กระทำเพราะเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์กับพ่อแม่ อาจเป็นเพื่อนกับครอบครัว ที่พ่อแม่ให้ความเชื่อถือ หรืออาจเป็นพี่เลี้ยงที่พ่อแม่ไว้ใจ พ่อแม่ต้องการการบริการจากผู้ที่ทำทารุณ โดยพบรายงานของการทารุณกรรมทางเพศเพิ่มขึ้นในสถานที่ต่างๆ เช่น โรงเรียน หรืออาจเป็นโค้ช หรือผู้นำกลุ่ม ซึ่งบุคคลเหล่านี้น่าเชื่อถือ ไม่น่าที่จะเป็นผู้ที่กระทำทารุณกรรมได้ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในลักษณะของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นผู้ที่ใกล้ชิด และผู้ที่เด็กให้ความไว้วางใจมากขึ้นนี้สะท้อนถึงความรุนแรงของปัญหาที่เพิ่มขึ้น และมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นอย่างมาก ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเศรษฐกิจ ส่งผลกระทบต่อระบบครอบครัวและวิถีชีวิต ความเป็นสังคมเมือง สภาพความเป็นอยู่ที่

เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ภูมิภาวะทางปัญญา อารมณ์และค่านิยม ปัจจัยเหล่านี้ล้วนส่งผลให้เกิดปัญหาต่อการทารุณกรรมทางเพศเด็กมากขึ้น (โยเซฟ ชือเพียรทำ, 2541)

5. สถานที่เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศเด็ก

จากการศึกษาพบว่าสถานที่เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศเป็นนอกบ้านของผู้ถูกทารุณกรรมเป็นส่วนใหญ่ คือร้อยละ 58.5 ส่วนการเกิดเหตุในบ้านของผู้ถูกทารุณกรรมคิดเป็นร้อยละ 41.5 สำหรับสถานที่นอกบ้านของผู้ถูกทารุณกรรมพบว่าเหตุการณ์ของการทารุณกรรมเกิดขึ้นที่บ้านของผู้กระทำทารุณกรรม ซึ่งสอดคล้องกับการที่มูลนิธิเพื่อนหญิงได้รวบรวมข่าวสถานการณ์ความรุนแรงในช่วง 6 เดือนหลังของปี 2541 พบว่าร้อยละ 46 เกิดเหตุที่บ้านหรือที่พัก ร้อยละ 42 เกิดที่สาธารณะ และร้อยละ 12 เกิดที่สถานที่เปลี่ยว (มูลนิธิเพื่อนหญิง, 2541) เนื่องจากผู้ทารุณกรรมทางเพศเด็กส่วนมากแล้วเป็นคนที่เด็กรู้จัก จึงอาจชักชวน ล่อลวงด้วยคำพูด ให้ความไว้วางใจเป็นสิ่งที่เด็กไปที่บ้านพักของตนเอง แล้วกระทำการทารุณกรรมทางเพศเด็ก

6. อัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ กับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ

จากการศึกษาพบว่าอัตราส่วนระหว่างผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ กับผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็นหนึ่งต่อหนึ่งคือมีผู้ทำทารุณกรรม 1 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน ซึ่งเป็นการกระทำตัวต่อตัว รองลงมาคือมีผู้ทำทารุณกรรม 2 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน และมีผู้ทำทารุณกรรม 4 คนต่อผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน เพราะธรรมชาติของคนนั้นจะกลัวความผิด ดังนั้นการทารุณกรรมทางเพศเด็กจึงมักเกิดขึ้นโดยมีตัวผู้กระทำและผู้ถูกกระทำเท่านั้น ซึ่งทำให้ง่ายต่อการขู่ บังคับ และหลอกล่อให้เด็กเปิดเป็นความลับได้ง่ายกว่าการที่จะมีคนอื่นรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้ ส่วนในกรณีที่มีผู้กระทำทารุณกรรมมากกว่าหนึ่งคนถือว่าการกระทำเป็นกลุ่ม ซึ่งส่วนมากเกิดขึ้นกับกลุ่มผู้กระทำที่เป็นวัยรุ่น เมื่อมารวมกลุ่มกันก็เกิดความคึกคะนอง ไม่เกรงกลัวความผิด มีแรงยุจากกลุ่ม การคบเพื่อนที่ไม่ดี เข้าร่วมกลุ่มกับผู้กระทำผิด ถูกชักจูง ยั่วยวนหรือเชิญชวนจากผู้อื่นให้กระทำความผิด หรืออาจถูกกระตุ้นจากการอยากรู้ อยากเห็นในเรื่องเพศ หรือเห็นการกระทำจากการดูวิดีโอลามกหรือหนังโป๊ จึงทำให้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นกลุ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1.ควรมีมาตรการทางกฎหมาย ทางสังคม และแนวปฏิบัติทางการแพทย์ที่ชัดเจนและรัดกุม สามารถให้การช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ในเรื่องการใช้อำนาจปกครอง และฟ้องร้อง โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้กระทำทารุณกรรมเป็นบุคคลในครอบครัว

2. กระบวนการยุติธรรมควรจัดบุคคลที่มีความรู้ ความเข้าใจต่อความรู้สึกรของเด็กที่ตกเป็น ผู้ถูกกระทำ มีเจตคติที่ถูกต้อง เป็นกรณีเฉพาะคดีทั้งในด้านการสอบสวน และการพิจารณา และกระตุ้นให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเห็นความสำคัญในการเข้าไปมีบทบาทในขบวนการยุติธรรม ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศซ้ำ

3.ควรมีมาตรการทางกฎหมายควบคุมวิดีโอ ภาพยนตร์ หนังสือ สิ่งพิมพ์ลามก ยั่วยุทาง กามารมณ์ มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดเกี่ยวกับสถานบริการ สถานเริงรมย์ เพื่อลดการ ยั่วยุให้เกิดการทารุณกรรมทางเพศ

4.นโยบายการศึกษา ควรกำหนดแผนการศึกษาของชาติในเรื่องเพศศึกษาเป็นวิชาบังคับ ตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา นอกจากนี้สถาบันครอบครัว ควรมีบทบาทมากขึ้น พ่อแม่ควรให้ความสำคัญในการปลูกฝังความเข้าใจเรื่องเพศ การอบรมและสร้างค่านิยมที่ถูกต้อง

5.ควรมีการวิจัยเชิงทดลองในการปรับพฤติกรรม แก่เจตคติ และค่านิยมของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก

เอกสารอ้างอิง

- กมล รอดคล้าย และคณะ. (2540). "การศึกษาขนาดปัญหาและสาเหตุของคดีถูกละเมิดสิทธิ: แนวทางและมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาของหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน" รายงานการวิจัย.
- กิตติพัฒน์ นนทบุรีมะดุลย์. (2528). ปัญหาการทารุณกรรมและปล่อยปละละเลยเด็ก: แนวความคิดและความตระหนักต่อปัญหาของนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา. (2530). "อาชญากรรมทางเพศ". วารสารสุขภาพ. 37: 50-59.
- ชานินทร์ งามวิทยาพงศ์ (บรรณาธิการ). (2533). ปกป้องลูกจากรักจากภัยทางเพศ. ม.ป.ท.
- เบญจพร ปัญญาแยงและคณะ. (2542). "การทารุณทางเพศในเด็ก: รายงานผู้ป่วย 16 ราย". วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย. 7:140-147.
- ปริทรรค ศิลปกิจ. (2529). "การกระทำทารุณทางเพศในเด็ก" วารสารสวนปรุง. 2: 1-6.
- ภาวิณี อ่อนนาค. (2538). "เด็กถูกทารุณกรรมทางเพศ" ช่วยหนูด้วย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มูลนิธิเพื่อนหญิง. (2541). สถานการณ์ความรุนแรง 6 เดือนหลังของปี 2541 กรกฎาคม-ธันวาคม. จัดสำเนา.
- โยเซฟ ซือเพียรธรรม. (2541). การกระทำทารุณกรรมเด็ก. ใน วันดี วราวิทย์, ประพุทธ ศิริบุญย์ และสุรางค์ เจียมจรรยา (บรรณาธิการ). ตำรากุมารเวชศาสตร์ (ฉบับเรียบเรียงใหม่ เล่ม 3). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัทโฮลิสติกพับลิชชิง จำกัด.
- รัตนา ธนาพรสังสุทธิ์. (2528). ชายผู้เกี่ยวข้องกับปัญหาการค้าประเวณี: ศึกษาเฉพาะกรณีนิสิต นักศึกษาปริญญาตรีมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิชา มหาคุณและวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล. (2533). "ผลกระทบของเด็กที่ถูกทารุณกรรม: มาตรการป้องกันและแก้ไข ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนที่เคยต้องคดี" รายงานการวิจัย.
- ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก. (2540). เอกสารประกอบโครงการ "ตัวฉันเป็นของฉัน". ม.ป.ท.
- ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก. (ม.ป.ป). สถิติเด็กถูกละเมิดสิทธิที่ได้รับการช่วยเหลือโดยศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ปี พ.ศ 2524-2540 (จัดสำเนา)

- สหพรพร เพชรดำรงส. (2539). บนเส้นทางความรุนแรงต่อเด็กในรอบปี 2539. กรุงเทพฯ: มูลนิธิพัฒนาเด็ก.
- สายันต์ แสงวนิช. (2535). คดีการทารุณกรรมเด็กในเชียงใหม่: การหารูปแบบแก้ไขและจัดการทางกฎหมาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. (2533). รายงานการประชุมปฏิบัติการเรื่องเด็กในภาวะยากลำบาก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- สุวพักตร์ เวคมวิบูลย์. (2540). สภาวะทางจิตสังคมของเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและมูลนิธิคุ้มครองเด็ก. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัมพร สุนทรวนิช. (ม.ป.ป.). การทารุณเด็กในรูปแบบต่างๆ. ในมูลนิธิเด็ก (บรรณาธิการ), หนังสือแถลงงานมูลนิธิเด็ก. ม.ป.ท.
- อำพล สุอำพัน. ในคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2540). การคุ้มครองเด็กที่ถูกทอดทิ้ง เด็กถูกทารุณกรรม เด็กถูกละเมิดสิทธิในสังคมไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2535). "การทารุณเด็กทางเพศ: รายงานผู้ป่วย 16 ราย". จุฬาลงกรณ์เวชสาร. 36:583-591.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2536). "การประเมินและให้ความช่วยเหลือเบื้องต้นแก่เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ". วารสารคลินิก. 9:848-857.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2542). "Child Sexual Abuse in Thailand: A Qualitative Assessment of the Situation and Needs of Sexuality Abused Children". บทความวิชาการในการประชุมวิชาการประจำปีครั้งที่ 27 ของราชวิทยาลัยแพทย์แห่งประเทศไทย สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย และกรมสุขภาพจิต. วันที่ 18-19 พฤศจิกายน 2542 อาคารเฉลิมพระบารมี 50 ปี กรุงเทพฯ.
- Adams-Tucker, C. (1982). "Proximal Effect of Sexual Abuse in Childhood: a Report on 28 Childrens". The American Journal of Psychiatry. 139: 1252-1256.
- Anonymous. (1998). "Battling Back from Childhood Sexual Abuse and Surviving the

- Bentovim, A., & Smith, M. (1993). "Child Sexual Abuse- an Overview of current Knowledge" In Kasim, S. M. (editor). *Child Sexual Abuse and Neglect: Asian Perspective Proceeding of 3rd Asian Conference on Child Abuse and Neglect*; 1993 Jan 8-11: Kuala Lumpur.
- Brassard, M.R., et al. (1983). "School Program to Prevent Intrafamilial Child Sexual Abuse". *Child Abuse and Neglect*. 7:241-245.
- Campbell, J., & Humphreys, J. (1993). *Nursing Care of Survivors of Family Violence*. 2nd edition. St. Louis: Mosby-Year Book, Inc.
- Chandy, J.M., et al. (1996). "Gender-Specific Outcomes for Sexuality Abused Adolescents". *Child Abuse and Neglect*. 20:1219-1231.
- Craissathi, J., & McClurg, G. "The Challenge Project: Perpetrators of Child Sexual in South East London". *Child Abuse and Neglect*. 20:1067-1077.
- Dallos, R. & McLaughlin, E. (Editor). (1993). *Social Problems and the Family*. London: SAGE Publications.
- Finkelhor, D. (1986). *A Sourcebook on Child Sexual Abuse*. Beverly Hills: Sage.
- Flening, J., et al. (1996). "A Study of Potential Risk Factor of Sexual Abuse in Children". *Child Abuse and Neglect*. 21:49-55.
- Gomes-Schwartz, B., et al. (1990). *Child Sexual Abuse: the Initial Effects*. SAGE Publication.
- Hobbs, I., et al. (1993). *Child Abuse and Neglect a Clinician's Handbook*. Singapore: Longman Singapore.
- Mullen, P.E., et al. (1996). "The Long-Term Impact of the Physical, Emotional and Sexual Abuse of Children: a Community Study". *Child Abuse and Neglect*. 20:7-21.
- Rathus, S.A., et al. (1993). *Human Sexuality in a World of Diversity*. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Renvoize, J. (1993). *Innocence Destroyed: A Study of Child Sexual Abuse*. London: Routledge.
- Smith D W & Saunder B F (1995) "Personality Characteristics of Father/Perpetrators

- Tomison, A.M. (1995). Update on Child Sexual Abuse. [On-line] Available (1995):
<http://www.aifs.org.au/nch/issues5.html>
- Tower, C.C. (1993). *Understanding Child Abuse and Neglect*. 2nd edition. Massachusetts:
Allyn and Bacon.
- Walker, G.C., et al. (1998). "The Impact of Child Sexual Abuse on Addiction Severity: An
Analysis of Trauma Processing". *Journal of Psychosocial Nursing*. 36: 3,10-18.
- Wurr, C.J., & Partridge, I.M. (1996). "The Prevalence of a History of Childhood Sexual
Abuse in an Acute Adult Inpatient Population". *Child Abuse and Neglect*. 20:867-
872.
- Wurtele, S.K. (1987). "School-based Sexual Prevention Programs: a Review". *Child
Abuse and Neglect*. 11:485-487.
- Wurtele, S.K., et al. (1986). "Teaching Personal Safety Skills for Potential Prevention of
Sexual Abuse:a Comparison of Treatments". *Child Abuse and Neglect*. 10:688-
692.
- Zgourides, G. (1996). *Human Sexuality: Contemporary Perspectives*. New York:
HarperCollins College Publishers.

ภาคผนวก

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวสงวน ธานี

Sanguan Thanee M.Ed., RN

อาจารย์, คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

การศึกษา

-ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา), มหาวิทยาลัยขอนแก่น (2537)

-วิทยาศาสตรบัณฑิต (พยาบาล), มหาวิทยาลัยขอนแก่น (2530)

หมายเหตุ

ปัจจุบันกำลังศึกษาต่อหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์การแพทย์และ
สาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล

154156

SECRET
CONFIDENTIAL